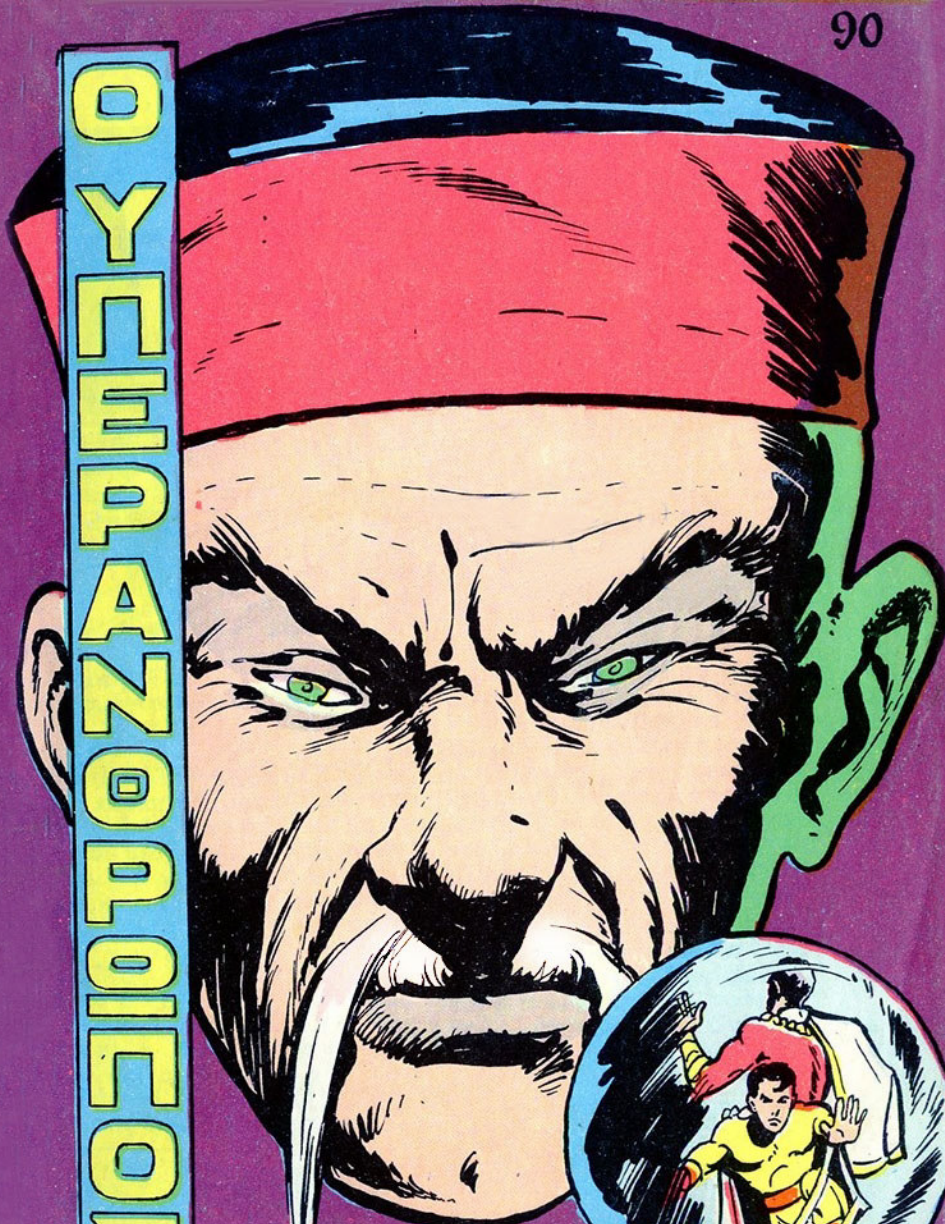

ΟΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΙΟΝ

ΤΑΟ-ΤΚΟ
'ΟΤΡΟΜΕΡΟΣ

Μύτη ή...
ρουκετοβόλο:

ΟΙ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΙ είναι καθισμένοι μέσα στην τραπεζαρία του σπιτιού τους. Είναι μεσημέρι. Έχουν τελειώσει το γεύμα τους και διασκεδάζουν με τα καμώματα του Κοντσοτούπη του κωμικού νάνου.

Είναι εκεί ο Ύπεράνθρωπος, ο ξακουστός Έλληνας Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, ο Ύπερέλληνας, ή Άστραπή, ο Κεραυνός και ο Σιμούν, ο μικρός γιός του Κεραυνού(*) Είναι επίσης εκεί ή γυναίκα του Ύ-

(*) Δίβασε το προηγούμενο τεύχος του Ύπεράνθρώπου, τό 89

περανθρώπου "Έλσα, ή γυναίκα του Κεραυνού Λάουρα, ή πράσινη μαγειρίσσα Έλινα και ο Κοντσοτούπης.

Ο νάνος έχει πάθει.. ακράτεια της γλώσσας του! Μιλάει, μιλάει, μιλάει σαν κουρδισμένος, περιγράφοντας περιπέτειες και παλληκαριές που δεν έγιναν ποτέ!

Έχει τόσο πολύ παρασυρθη από τη φλυαρία του, ή φαντασία του έχει ανάψει τόσο πολύ, ώστε δεν καταλαβαίνει: ότ: γύρω του όλοι γελούν μαζί του και τον κοροϊδεύουν.

— Λοπόν, που λέτε, αγαπητοί μου, λέει ο νάνος, ζαρώνω τά φρύδια μου και λέω στον αντίπαλό μου: «Χάσου

ἀπὸ μπροστά μου, γιατί ἂν ...φτερνιστῶ, θὰ σὲ διαλύσω!» Αὐτὸς νομίζει πῶς τὸ εἶπα ἀστεία αὐτό. Καὶ κάνει τὸ μεγάλο λάθος νὰ μὴ χαθῆ ἀπὸ μπροστά μου!...

— Λοιπὸν, λοιπὸν;; κάνει ἢ Ἐλχίνα.

Ἡ μαγεύρισσα τῶν Ὑπερανθρώπων εἶναι ἡ μόνη ποὺ δὲ γελάει μὲ τὸν Κοντοστούπη. Ἀπεναντίας, παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνία τὴν ἀφήγησί του καὶ τὸ πράσινο πρόσωπό της ἔχει πάρει μιὰ ἔκφρασι θαυμασμοῦ, ποὺ θυμίζει... μάσκα μάγου μιᾶς φυλῆς κανιβάλων!

— Λοιπὸν, λέει ὁ Κοντοστούπης φουσκώνοντας τὸ στήθος του σὰν... γαλοπούλα, ἀγρίεψα! Θύμωσα! Κι' ὅλος ὁ κόσμος ξέρει τί θὰ πῆ νὰ θυμῶσῃ ὁ Κοντοστούπης! «Νὰ τοῦ δώσω μιὰ γροθιά; λέω μέσα μου. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο! Νὰ τὸν χαστουκίσω; Οὔτε! Ἄς φτερνιστῶ, νὰ τὸν τρομάξω λιγάκι!» Καὶ φτερνίστηκε!

— Λοιπὸν, λοιπὸν; κάνει ἢ Ἐλχίνα μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

— Τί λοιπὸν καὶ ξελοισπὸν!, γρυλλίζει ὁ νάνος. Δὲν ἔχει λοιπὸν! Φτερνίστηκε κι' αὐτὸς... χάθηκε!

Οἱ ἄλλοι ξεσποῦν σὲ βροντερὰ γέλια. Ἀκόμα κι' ὁ Σιμούν, τὸ μικρὸ Ὑπεραγόρι, κρατάει τὴν κοιλιά του ἀπὸ τὰ γέλια. Ὁ Κεραυνὸς, λέει:

— Κοντοστούπη! Ἔχεις

πῆ φέματα, μὰ σὰν αὐτὸ δὲν ἔχω ξανακούσει ποτέ! Ὡστε ὁ ἀντίπαλός σου χάθηκε, μόλις φτερνίστηκες! Χά, χά, χά!

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου γίνεταί κατακόκκινο. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ θυμὸ. Ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει σπασμωδικά.

— Κεραυνέ!, οὐρλιάζει. Σταμάτησε τὶς κοροϊδίες, ἀλλοίως θὰ μὲ κάνης νά... φτερνιστῶ καὶ νὰ σὲ διαλύσω καὶ σένα! Δέκα σὰν ἑσένα μπορῶ νὰ διαλύσω μ' ἓνα φτερνισμά μου!

Ὁ Κεραυνὸς παίρνει ἓνα ψευτοφοβισμένο ὄφος.

— Μὲ μιὰ τέτοια μύτη, λέει, θὰ μπορούσες νὰ διαλύσης ἀκόμα κι' ἓνα.. βουνό! Μύτη εἶναι αὐτὴ ἢ... ρουκετσόλο;

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου ἔχει γίνεϊ τώρα... μελιτζανί! Εἶναι φανερὸ πῶς εἶναι ἔτοιμος ἢ νὰ λιποθυμήσῃ ἢ νὰ πάθῃ κοιμιά συγκοπή!

Μὰ δὲν παθαίνει οὔτε τὸνα οὔτε τ' ἄλλο! Ἀπλούστατα, ἀπὸ τὴν πολλὴ συγκίνησι καὶ τὸ θυμὸ, νοιώθει ἓνα γαργαλητὸ στῆ μύτη καί.. φτερνίζεται!

Φτερνίζεται μὲ τόση ὀρμή, ὥστε ἓνα τζάμι τοῦ δωματίου ...ραγίζεται!

Καὶ συμβαίνει κάτι ἄλλο. Κἀτι ἀφάνταστο. Κἀτι ποὺ κανένας δὲν περίμενε.

Ὁ Κεραυνὸς... χάνεταί!
Στὸ μέρος ὅπου στεκόταν δὲν ὑπάρχει τώρα παρὰ ὁ ἄ-

θειός αέρας!

Τὸ γεγονός εἶναι καταπληκτικό. Ὁ νάνος φτερινίστηκε κι' ὁ Κεραυνὸς χάθηκε!

Δύο λαξὰ
πράσινα ματία

ΓΙΑ ΜΕΡΙΚΕΣ στιγμές, βαθεῖα σιωπὴ ἀπλώνεται γύρω. Ὅλοι μένουν ἀκίνητοι, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ μέρος ὅπου εἶχε χαθῆ ὁ Κεραυνός. Στὰ πρόσωπά τους εἶναι χαραγμένη ἡ πιὸ ἔντονη ἐκπληξίς πού ἔχουν δοκιμάσει ποτέ.

Ὁ Σιμὸν κυττάζει σατισμένος μιά πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε χαθῆ ὁ πατέρας του, καὶ μιά πρὸς τὴ μύτη τοῦ νάνου καὶ λέει:

— Θεῖε Κοντοστούπη, σὲ παρακαλῶ, βγάλε τὸν μπαμπά ἀπὸ τὴ... μύτη σου!

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου ἔχει γίνει τώρα κίτρινο κι' ἔχει πάρει μιά ἀπερίγραπτη ἐκφρασι ἀποδρακώσεως!

— Θὰ τὴν κόψω!, φωνάζει. Ἡ παλιομύτη μου φταίει! Αὐτὴ ἔκανε τὸν Κεραυνὸ νὰ χαθῆ! Θὰ τὴν κόψω γιὰ νὰ ἡσυχάσω μιά καὶ καλὴ!... Κεραυνέ! Κεραυνέ μου! Κεραυνούλη μου! Τί ἔγινες; Πού πήγες; Γύρισε πίσω! Δὲ θὰ ξαναφτερινιστῶ! Δὲ θὰ ξαναφτερινιστῶ ποτέ πιά! Γύρισε πίσω καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ βάλω... τάπες στὰ ρουθούνια μου!

Μὰ ὁ Κεραυνὸς δὲν ξανα-

γυρίζει. Στὴ θέσι τοῦ ἑξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη πάντα ὁ ἄδειος αέρας!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο συνέρχεται κάπως ἀπὸ τὴν ἐκπληξί πού δοκίμασε καὶ κυττάζει τὸν Ὑπεράνθρωπο!

— Περίεργο!, μουρμουρίζει. Πολὺ περίεργο!

Κάνει μερικά δῆματα μπροστά, φτάνει κοντὰ στὴ θέσι τοῦ Κεραυνοῦ καὶ ἀπλώνει τὰ χέρια του στὸ μέρος, ὅπου βρισκόταν λίγες στιγμές πρὶν ὁ γιός τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Τίποτα! Τὰ χέρια του δὲν συναντοῦν ἀπολύτως τίποτα!

— Περίεργο!, μουρμουρίζει πάλι. Ὁ Κεραυνὸς ἑξαφανίστηκε πραγματικά! Γιὰ μιά στιγμὴ ὑποψιάστηκα μήπως ἤθελε νὰ σκαρώση κανένα φιάσκο τοῦ Κοντοστούπη, χρησιμοποιώντας τὴ συσκευή πού κάνει τοὺς ἀνθρώπους ἀόρατους! (*) Μὰ δὲ συμβαίνει τίποτα τέτοιο. Ὁ Κεραυνὸς χάθηκε καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω αὐτό! Δὲν μπορῶ...

— Πῶς δὲν μπορείς νὰ τὸ ἐξηγήσης; φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Ἡ μύτη μου τὸν ἑξαφάνισε! Φτερινίστηκε κι' ὁ Κεραυνὸς χάθηκε! Ὁ Θεὸς ἄς βάλῃ τὸ χεράκι του νὰ

(*) Οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶναι ἐφευρισμένοι μὲ μιά μικροσκοπικὴ συσκευή τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, πού εἶναι περασμένη στὸ χεῖρ τους σὰν ρολογάκι καὶ τοὺς κάνει ἀόρατους ὅταν πιέσουν ἕνα κουμπάκι της!

μην ξαναφτερνιστώ και χαθούν κι' άλλοι από δω μέσα!

— Να λείπουν τὰ καλαμπούρια Κοντοστούπη!, λέει αὐστηρά ὁ Έ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ὁ Κεραυνὸς χάθηκε καὶ αὐτὸ δὲν τὸ προκάλεσε φυσικὰ ἢ... μύτη σου, ὅσο μεγάλη κι' ἂν εἶναι! Πρέπει νὰ βροῦ με τὴν ἐξήγησι! Πρέπει... Τί εἶχεις, Σιμούν;

Ὁ μικρὸς γιὸς τοῦ Κεραυνοῦ ἔχει γίνεи κατακόκκινος. Τὸ παιδάκι ἔχει σηκωθῆ ὀρθιο με τὶς γροθιὲς σφιγμένες καὶ τὰ δόντια σφιγμένα. Τὰ

Μέσα στὴ γυάλινη σφαῖρα εἶναι δυὸ ἀνθρωπάκια... Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνός!

λαμπερὰ μάτια τοῦ κυττάζουν με ἀλλόκοτη ἔκφρασι κάπου ψηλά.

Τὸ κορμάκι του, σφιγμένο μέσα στὴ μὲδ στολή του, τρέμει ἑλαφρά.

Ἔπειτα, ἀρχίζει νὰ χάνεται! Νὰ σβήνη ὅπως σβήνει ὁ καπνὸς στὸν ἀέρα!

Μὰ δὲν σβήνει ἐντελῶς. Μένει γιὰ μερικὲς στιγμές, ἀσάλευτος, ἀχνός, σὰν κατασκευασμένος ἀπὸ ὑδρατμούς! Ἔπειτα τὸ σῶμα του ἀποκτὰ πάλι τὴ στερεότητά του καὶ γίνεται συμπαγές, ὅπως πρὶν.

Ἐνας βαθὺς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του.

Τὰ γόνατά του λυγίζουν καὶ κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα.

— Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ κι' ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾷ! μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης.

— Τί σοῦ συνέβη, Σιμούν; ρωτᾷ ὁ Έ λ Γ κ ρ έ κ ο σκύβοντας ἐπάνω ἀπὸ τὸ παιδί!

— Τί ἔπαθες, ξαδερφούλη μου; ρωτᾷ ὁ Ὑπερέλληνας.

— Κάτι τρομερό!, ἀπαντᾷ ὁ Σιμούν με λαχανιασμένη φωνή. Πάλεψα με μιὰ ἀλλόκοτη καὶ πανίσχυρη δύναμι, πού ἤθελε νὰ με κἀνη νὰ ἐξαφανισθῶ καὶ νὰ ταξιδέψω γιὰ κάποιο μέρος, γιὰ κάπου —δὲν ξέρω πού! Λίγο ἔλει-

ψμε να νικηθώ και να εξαφανιστώ! Ούφ!

Ο Ύπεράνθρωπος κι' ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κυττάζονται πάλι σαστισμένοι.

— Τί άκριβώς ένοιωσες, Σιμούν; ρωτάει ό ήρωσ τών ήρώων.

— Δέν ξέρω! Κάτι παράξενο! Τό μόνο πού μπορώ να πώ είναι ότι στο διάστημα τής πάλης έβλεπα άδιάκοπα μπροστά μου δυό λοξά ιρράσινα μάτια!

— Δυό λοξά, π ράσινα μάτια!, μουρμουρίζει ό Ύπεράνθρωπος. Περιεργο! Τί να εί....

Η φωνή του παύει ν' άκούγεται. Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο γυρίζει γεμάτος άπορία και μιá κραυγή φρίκης ξεπηδάει από τό στήθος του.

Ο Ύπεράνθρωπος έχει... εξαφανιστή!

Έχει χαθή άκριβώς όπως είχε χαθή λίγες στιγμές πριν ό Κεραυός!

— Άγιοι Πάντες!, φωνάζει ό Κοντοστούπης τρέμοντας σαν ξερόφυλλο στον άνεμο. Τί κακό είναι αυτό; Τί συμφορά; Φέρτε μου ένα ψαλίδι! Φέρτε μου ένα ξουράφι! Έλχίνα! Φέρε μου ένα μαχαίρι από την κουζίνα! Θα την... κόψω τή μύτη μου! Αυτή τά έκανε όλα αυτά! Θα την κόψω και θα την πετάξω στις... γάτες για να την μάθω να φέρεται!... Ωχ ή καρδούλα μου! Ωχ!....

Και σωριάζεται λιπόθυμος!....

Και τότε ό ψευτο-Σιμούν άρχισε ξαφνικά να χάνεται!

Μιά άπροσδόκητη επίσκεψη

ΒΑΘΕΙΑ θλίψη, άγωνία, άπορία, φρίκη και άπόγνωση έχουν άπλωθή στην άτμόσφαιρα του σπιτιού τών Ύπεράνθρώπων.

Όσο κι' αν προσπαθούν να εξηγήσουν τί άκριβώς συνέβη στον Ύπεράνθρωπο και στον Κεραυό και να μαντέψουν πώς χάθηκαν έτσι ξαφνικά οι δυό ήρωες τού Καλού, δέν μπορούν να καταλάβουν τίποτα!

Ξαφνικά δυό αυτοκίνητα

σταματούν μπροστά στο σπίτι...

"Αντρες πηδούν έξω από το ένα αυτοκίνητο και, με πιστόλια στα χέρια, τοποθετούνται κοντά στην πόρτα του σπιτιού και σε διάφορα σημεία του δρόμου.

'Από το άλλο αυτοκίνητο βγαίνουν μερικοί καλοντυμένοι και ηλικιωμένοι κύριοι και προχωρούν προς το σπίτι. Μπαίνουν στον κήπο και ανεβαίνουν τα σκαλοπάτια της βεράντας.

'Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο τους αναγνωρίζει και τα μάτια του ανοίγουν διάπλατα από έκπληξη.

— 'Ο... Πρόεδρος της 'Αμερικής!, λέει. 'Ο ύπουργός της 'Εθνικής 'Αμύνης και ο ύπουργός των 'Εσωτερικών! Τι γυρεύουν άραγε εδώ;

Την απάντηση την δίνει ο ίδιος ο Πρόεδρος της 'Αμερικής.

"Επειτα από τους απαραίτητους χαριετισμούς και συστάσεις, ο άνωτατος άρχων της 'Αμερικής λέει στους ήρωες του Καλού:

— Πριν σάς εξηγήσω την αιτία της επίσκεψέως μου, πείτε μου πού είναι ο 'Υπεράνθρωπος κι' ο Κεραυνός; 'Ο κίνδυνος πού διατρέχει ή 'Ανθρωπότης είναι πολύ μεγάλος και είναι απαραίτητη ή βοήθεια όλων των 'Υπεράνθρωπων.

'Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο διατάζει για μιá στιγμή κι' έ-

πειτα αποφασίζει νά κρύψη από τον Πρόεδρο και τους 'Υπουργούς την ανεξήγητη εξαφάνισι των δύο ήρώων. Δέ θέλει νά τους τρομάξη.

— "Εχουν αναλάβει μιá αποστολή, αλλά θα επιστρέψουν σύντομα, άπαντάει. Τί συμβαίνει;

— Συμβαίνει κάτι, λέει ο Πρόεδρος της 'Αμερικής, πού δέν μπορεί νά φανταστή ο νους ανθρώπου!

Κυττάζει γύρω φοβισμένα, χαμηλώνει τη φωνή του και προσθέτει:

— 'Εξαφανίζονται: οι ύπουργοί μου, ο ένας μετά τον άλλο! Χάνονται με τον πιο μυστηριώδη τρόπο! Σβήνουν στον άέρα σαν καπνός! Μπροστά στα μάτια μας, έκει πού συνεδράζουμε! "Εχουν χαθή ώς τώρα πέντε ύπουργοί και είμαι βέβαιος ότι το κακό δέ θα σταματήσει έδω!

'Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο αναπνέει σαν νά τον δάγκωσε ξαφνικά ένα φίδι!

— Σβήνουν στον άέρα σαν καπνός! Λέει κατάπληκτος, 'Ακρδώς όμως... Μά συνεχίστε! Δέν προσπαθήσατε νά τους βρήτε;

— Οι άστυνομίες όλόκληρης της 'Αμερικής και ή Μυστική 'Υπηρεσία κινητοποιήθηκαν, χωρίς κανένα άποτέλεσμα!, άπαντάει ο Πρόεδρος. Δέν μπόρεσαν νά ανακαλύψουν κανένα ίχνος των χαμένων ύπουργών! Καί κανείς δέν μπόρεσε ακόμα νά

έξηγήση πώς χάθηκαν! Κα-
νένας δέν...

«Ο Πρόεδρος τῆς Ἀμερι-
κῆς σωπαίνει ξαφνικά. Τὸ
πρόσωπό του ἀλλοιώνεται ἀ-
πὸ μιὰ ἔκφρασι ἀπέραντης
ἐκπλήξεως, τρόμου καὶ φρι-
κῆς. Μὲ δάχτυλο πού τρέμει
δείχνει πρὸς ἓνα τραπέζι,
πού εἶναι μπροστά του.

Πάνω στὸ τραπέζι, ἔχει
κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἓνα
χαρτί. Εἶναι ἀχνό, σὰν κα-
πνός, στὴν ἀρχή. Ἐπειτα, γί-
νεται: ἓνα κανονικὸ ἄσπρο
χαρτί, ὅπου εἶναι γραμμένες
μὲ κόκκινο μελάνι: μερικές
φράσεις!

«Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ ἐ κ ο ἀπλώ-
νει τὸ χέρι του, σηκώνει: τὸ
χαρτί, διαβάζει τὸ περιεχό-
μενό του καὶ γίνεται: χλωμός
σὰν νεκρός.

— Εἶναι καταπληκτικὸ!,
μουσουίζει. Ἀκούστε!

Καὶ διαβάζει μεγαλόφω-
να:

«Ἡ δύναμι μετὴν ὁποία
ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι πολὺ
μεγαλύτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη
πού γνωρίσατε ὡς τώρα. Ὁ-
λο: ἀπὸ τὸν πρῶτο ἀνθρω-
πο ὡς τὸν τελευταῖο, ἀπὸ
τοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ
τὸν Πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς
ὡς τὸ πὸ φτωχὸ καὶ ἀδύνα-
μο παιδάκι, ὅλοι, εἶστε στὴ
διάθεσί μου, στὴν ἐξουσία
μου! Ὅποτε θέλω μπορῶ νὰ
σὰς ἐξαφανίσω, νὰ σὰς ἀ-
παγάγω, νὰ σὰς αἰχμαλωτί-
σω! Καμὲν ἀ δύναμι: στὸν κό-
σμο, τίποτα ἀπολύτως δὲν
μπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ σὲ μέ-

να! Εἶμαι: ὁ ἀφέντης σας, ὁ
κυριός σας, ὁ ἀφέντης τοῦ κό-
σμου! Μπροστά μου, θὰ γο-
νατίση ὁλόκληρη ἡ Ἀνθρωπό-
της! Μπροστά μου θὰ σκύ-
ψουν ὅλα τὰ ἔθνη!

»Πρῶτη ἀπ' ὅλους θὰ γο-
νατίση ἡ Ἀμερικῆ! Πρῶτος
ἀπ' ὅλους θὰ δηλώση ὑποτα-
γὴ σὲ μένα ὁ Πρόεδρος τῆς
Ἀμερικῆς! Περιμένω! Περι-
μένω τὴν ἀπάντησί σου! Ἄν
δὲν γράψῃ ἀμέσως πάνω σ'
αὐτὸ τὸ χαρτί τὴ λέξι: «δέχο-
μα» θὰ ὑποστή τὴν τύχη
τῶν συναδέλφων του Ὑπουρ-
γῶν! Περιμένω!

Τ ἄ ο - Γ κ ὀ»

Καί, ἐνῶ οἱ ἄλλοι κυττά-
ζουν μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀ-
πὸ τὴν ἐκπλήξι, ὁ Ἑ λ Γ κ ο ἐ
κ ο ἀκουμπάει πάλι τὸ ἄλλο
κοτὸ χαρτί πάνω στὸ τραπέ-
ζι, μπροστά στὸν Πρόεδρο
τῆς Ἀμερικῆς.

«Ὁ Πρόεδρος μένει: γὰ με-
ρικές στιγμὲς ἀκίνητος, μὲ
τὸ πρόσωπο χλωμὸ καὶ τὰ
χεῖλη σφγιμένα. Δὲν ξέρει τί
νὰ κάνῃ. Νὰ δηλώσῃ ὑποτα-
γὴ καὶ νὰ παραδώσῃ τὴν Ἀ-
μερικῆ στὰ χεῖρα τοῦ νέου
αὐτοῦ, τρομακτικοῦ καὶ μυ-
στηριώδους ἐχθροῦ τοῦ κό-
σμου; Νὰ ἀρνηθῇ καὶ νὰ ρί-
ξῃ τὴ χώρα του σὲ καινούρ-
γιες περιπέτειες; Ὅχι! Ὁ θά-
νατος εἶναι προτιμώτερος ἀ-
πὸ τὴ σκλαβιά!

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι,
βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του
ἓνα στυλό, σκύβει πάνω στὸ
τραπέζι καὶ γράφει: στὸ μυ-

στηριώδες χαρτί:

«Η 'Αμερική αρνείται να υποκύψη!»

Πάλη
μέ το άγνωστο

ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΑ άνηχούν γύρω. Οί δυο ύπουργοί και οί 'Υπεράνθρωποι χειροκροτούν τόν Πρόεδρο τής 'Αμερικής για τήν άνδρεία άπόφασί του. 'Ο πιό ένθουσιώδης άπ' όλους είναι ό Κοντοστύπης.

Κάνει ένα δήμα μπροστά,

“Ένα πλήθος άπό σπαθοφόρους Κινέζους ξεχύθηκε στους δρόμους τής πόλεως! 'Ο Σιμούν άποφασίζει να έπεμβή!...

παίρνει ύφος έκατό στρατηγών και λέει στον Πρόεδρο!

— Συγχαρητήρια! Θερμά συγχαρητήρια! 'Εγώ ό Κοντα... Κοντοστύ... στού... στού... Παναγίτσα μου! Χάνεται πάλι ! Τό χαρτί χάνεται!

Πραγματικά, τό χαρτί τσαλακώνεται ξαφνικά με ένα θυμωμένο ήχο και χάνεται!

'Ο νάνος σταυροκοπιέται με νευρικές κινήσεις.

— Πίσω μου σ' έχω, σατανά! μουρμουρίζει.

'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο σκύβει πάνω στότραπέζι και κάνει ν' άπλώση τό χέρι του πρós τό μέρος όπου βρισκόταν τό χαρτί. Μά ή κίνησί του αύτή σταματάει στή μέση.

'Ο Πρόεδρος τής 'Αμερικής, που είναι άπέναντί του, χάνεται άπότομα! Τό ίδιο παθαίνουν και οί δυο ύπουργοί του!

Τήν έπόμενη στιγμή, ό “Έλληνας νοιώθει ένα δυνατό κλονισμό στην ψυχή του και τό κορμί του αρχίζει να γίνεται άχνό! Να σδήνη!

Τό πρόσωπο του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο συσπάται, καθώς ό ήρωάς μας καταβάλλει άπεγνωσμένες προσπάθειες να άντισταθή. Μά δέν μπορεί να κάνει τίποτα. Μιά μυστηριώδης θέλησι, πολύ πιό δυνατή άπό τή δική του, τόν έχει άρπάξει και αναγκάζει τό σώμα του να διαλύεται!...

'Από τά στήθη τών γυναικών δγαίνουν κραυγές φρί-

κης μπροστά στο θέαμα αυτό. Ο Κοντοστούπης τρέμει και τὰ δόντια του χτυπούν μεταξύ τους.

‘Ο ‘Υπερέλληνας κι’ ή ‘Αστραπή μένουν ακίνητοι, με τὰ μάτια διάπλατα από άπορία έκπληξι, φρίκη και θυμό γι’ αυτά που συμβαίνουν.

‘Ο Σιμουν όμως αντίδρα! Τò ‘Υπεραγόρι μ’ ένα πήδημα, βρίσκεται κοντά στον ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Τόν άρπάξει από τò άχνò μπράτσο του.

Γίνεται κι’ ó ίδιος άμέσως άχνός!

Και τότε μιá άλλόκοτη και πρωτοφανής πάλη άρχίζει ανάμεσα στο παιδάκι και στην άόρατη μυστηριώδη καταπληκτική δύναμη, που έξαφανίζει τούς ‘Υπερανθρώπους και τούς ύπουργούς τής ‘Αμερικής.

Τò κορμάκι τού Σιμουν τεντώνεται και τὰ έξυπνα διαπεραστικά μάτια του καρφώνονται κάπου μπροστά, σαν να κυττάζουν κάτι πολú μακρυνó.

‘Ο Σιμουν κι’ ó ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο τρέμουν σαν να κρατούν ένα ηλεκτροφόρο καλώδιο ύψηλης τάσεως.

Περνούν μερικές στιγμές...

Ξαφνικά, ó ‘Ελληνας και τò ‘Υπεραγόρι παύουν να είναι άχνοί! Γίνονται πάλι κι’ οί δυò στέρεοι και συμπαγείς όπως ήσαν πριν! ‘Ο Σιμουν νίκησε πάλι τόν άθέατο αντίπαλό του!

Παρατίει τò μπράτσο τού ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και άνοί-

Μια μονομαχία άρχίζει ανάμεσα στον Σιμουν, τò ‘Υπεραγόρι, και τόν Τάο Γκό, τόν τρομερό!

γει τò στόμα του γιά να μιλήσει. Μά δέν προλαβαίνει.

‘Ο ‘Υπερέλληνας και ή ‘Αστραπή άρχίζουν να έξαφανίζονται!

Μ’ ένα πήδημα, ó Σιμουν βρίσκεται δίπλα στην ‘Αστραπή, που είναι πιο κοντά του. Τήν άρπάξει από τò μπράτσο και άρχίζει πάλι να παλεύει με τόν άόρατο αντίπαλό του, με τò άγνωστο!

‘Η πάλη κρατάει τώρα λιγώτερο. ‘Ο Σιμουν νικάει πάλι. ‘Επειτα, από μερικές στιγμές, ή ‘Αστραπή είναι έκτός κινδύνου.

‘Ο ‘Υπερέλληνας όμως, πιο πέρα, έξακολουθεί να είναι άχνός, έτοιμος να διαλυθή. Το Παιδί - Θαύμα άγωνίζεται με άπόγνωστο γά να έλευθερωθή. Δέ θέλει να υποχωρήσει και ν’ αφήσει τόν κορμί του να διαλυθή στόν άέρα! Θέλει να νικήσει, όπως είχε νικήσει ο Σιμούν!

Τό ‘Υπεραγόρι κάνει ένα βήμα πρós τó μέρος τού ‘Υπερέλληνα γιά να τόν βοηθήσει. Μά δέν χρειάζεται ή βοήθειά του!

Με μιá υπεράνθρωπη προσπάθεια, τó Παιδί - Θαύμα, άπαλάσσεται άπό τήν άόρατη έπίθεση: έναντίον του! Τó κορμί του γίνεται πάλι στέρεο και συμπαγές!

‘Ο Κοντοστούπης ξεσπάει σέ χειροκροτήματα.

— Μπράβο!, φωνάζει. ‘Υπερέλληνα, είσαι άξιός συγχαρητηρίων! ‘Ενίκησες τόν... τόν... ‘Ωχ!...!

Γυρίζουν όλοι ξαφνιασμένοι πρós τó μέρος του. ‘Ο νάνος έχει εξαφανιστή! ‘Εχει χαθή όλότελα, σάν να τόν άπορρόφησε ό άέρας!

‘Ο Σιμούν με τίς γροθιές και τά χείλη σφιγμένα, μένει ασάλευτος, έχοντας τά μάτια του καρφωμένα όλοίσια μπροστά του.

— Βλέπω, μουνουρίζει, δυό παράξενα, λοξά, πράσινα μάτια! ‘Ένα κιτρινωπό πρόσωπο γεμάτο κακία! Και μιá σφαίρα! Μιά γυάλινη μπάλα όπου... όπου... ‘Υπερέλληνα! ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! ‘Α-

στραπή! ‘Ακολουθήστε με!

Τρέχει στή βεράντα και άπογειώνεται με μιá έκτίναξη. Οί άλλοι τρεις τόν άκολουθούν.

Σκίζουν τόν άέρα σάν τέσσερα μεγάλο πουλιά, τó ένα γαλανόλευκο, τó άλλο κόκκινο, τó τρίτο γαλάζιο και τó τέταρτο μώβ...

Περνούν έτσι πάνω άπό ένα μεγάλο μέρος τής Νέας ‘Υόρκης.

‘Ο Σιμούν χαμηλώνει σέ μιá άριστοκρατική, ήσυχη συνοικία, με μεγάλες πολυτελείς έπαύσεις, τριγυρισμένες άπό κήπους.

Προσγειώνονται στόν κήπο μιás τέτοιας έπαύλεως.

— ‘Εδώ πρέπει να είναι ή δύναμη πού προκαλεί τίς εξαφανίσεις!, λέει σιγανά ό Σιμούν στούς άλλους. Μείνετε εδώ. ‘Εγώ θα προχωρήσω γιά να δώ τί συμβαίνει!... Και τó ‘Υπεραγόρι γυρίζει πρós τó μέρος τής έπαύλεως.

Στό άντρο τού Τάο Γκό!

ΜΕΣΑ στήν έπαυλι μέσα σ’ ένα μεγάλο δωμάτιο έπιπλωμένο με άνατολίτικο τρόπο με πλούσια χαλιά τής ‘Ασίας, περιεργα έπιπλα και κινέζικα έργα τέχνης, είναι καθισμένος ένας περιεργος άντρας. Είναι ύψηλόςσωμος, ντυμένος με κινέζικα ρούχα. Τό πρόσωπό του έχει τά χαρακτηριστικά

τῶν Κινέζων. Τὰ μάγουλά του προεξέχουν. Τὰ μάτια του εἶναι: λοξὰ καὶ πράσινα. Τὸ μουστάκι του κρέμεται δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ στόμα, σὰν δυὸ λεπτὰ σκοινάκια.

Ἐκεῖνο ὅμως, ποῦ τὸν κά-
νει νὰ ξεχωρίζη ἀπὸ κάθε
ἄλλο συνηθισμένο Κινέζο, εἶ-
ναι ἡ ἔφρασί του, ἡ φεγγο-
βολία τῶν ματῶν του, μιὰ
ἀλλόκοτη δύναμις ποῦ ἐκπέμ-
πει τὸ πρόσωπό του.

Μπρστὰ του, πάνω σ' ἔ-
να τραπέζι, εἶναι τοποθετη-
μένη μιὰ γυάλινη σφαῖρα.
Μιὰ μικρὴ μπάλλα ὄχι μεγα-
λύτερη ἀπὸ μπάλλα ποδο-
σφαίρου. Μέσα στὴν μπάλλα
διασκοίνονται δυὸ ἀνθρωπάκια.

Ἄν ἕνας ἄνθρωπος ἀντί-
κουζε τὰ ἀνθρωπάκια αὐτά,
θὰ ξεφώνεζε ἀπὸ ἐκπληξι: καὶ
φοίκη. Ὅχι, μόνο γιατί εἶναι
τόσο μικρά, ὄχι μόνο γιατί
εἶναι κλεισμένα μέσα σὲ μιὰ
γυάλα, ἀλλὰ κυρίως γιατί τὰ
ἀνθρωπάκια αὐτά εἶναι: δυὸ
ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους προ-
στάτες τῆς Ἀνθρωπότητος, ὁ
Ἵπεράνθρωπος καὶ ὁ Κεραυ-
νός.

Πιὸ πέρα, πάνω σ' ἄλλα
τραπέζια, εἶναι τοποθετημέ-
νες ἄλλες γυάλινες σφαῖρες,
ὅπου εἶναι κλεισμένοι οἱ
ὑπουργοὶ καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς
Ἀυτοκράτειρας ποῦ εἶχαν χαθῆ!

Ὁ Κινέζος, σὲ λάμψεις
θριάμβου καὶ σατανικότητος
στὰ μάτια μιλάει:

— Ἵπεράνθρωποι!, λέει
μὲ μιὰ διαπεραστικὴ φωνή.
Κεραυνὲ! Σὰς κρατῶ ἐδῶ!

Εἶστε αἰχμάλωτοί μου! Ὅ-
πως αἰχμάλωτοί μου θὰ γί-
νουν καὶ οἱ ἄλλοι Ἵπεράνθρω-
ποι. Ὁ ἄνιστος ποῦ εἶναι: σὲ
θέσι νὰ ἀντισταθῆ εἰς τὴ δύνα-
μί σου εἶναι ἐκεῖνο τὸ μικρό,
ὁ Σιμούν! Ἐχει καταπληκτι-
κὲς ψυχικὲς δυνάμεις! Ἐστὶ
κατάφερε νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ
τὴ θέλησί μου καὶ νὰ ἐλευθε-
ρώσῃ καὶ τοὺς ἄλλους! Δυ-
νατὸς ἐπίσης εἶναι καὶ ὁ ἄλ-
λος μικρὸς Ἵπεράνθρωπος, ὁ
Ἵπερέλληνας! Κατῶρθωσε
νὰ ἐλευθερωθῆ ὁ μόνος του, γω-
οῖς τὴ βοήθεια τοῦ Σιμούνα
Δὲν περάζει ὅμως! Ἐστὶ,
τὸ ἔργο μου γίνεται πιὸ ἐνδι-
αφέρον! Ὁ Τάο Γκό, ὁ κύριος
τοῦ κόσμου, θέλει νὰ ἔχουν
κάποια ἀξία οἱ νίκες του!

Σωπαίνει κι' ἕνα πεοίεργο
γαυόγελο κάνει τὰ χεῖλη του
νὰ τραβηγοῦν καὶ νὰ ἐσσκε-
πᾶσιν δυὸ σειρὲς κίτρινα
μεγάλια δόντια.

— Ἔξω τί σκέπτεσαι,
Ἵπεράνθρωπε!, συνεχίζει.
Ἄναρωτέσαι ποῖος εἶμαι καὶ
ἀπὸ ποῦ ἦρθα! Ἄκουσε λοι-
πόν: Εἶμαι ὁ Τάο - Γκό, ὁ
τσομερός! Γεννήθηκα στὴν
Κίνα, μέσα σὲ μιὰ σπηλιά,
σ' ἕνα μακρὸν καὶ ἀπάτητο
βουνό. Ἐξῶ καί.. τριακόσια
χρόνια! Ὁ πατέρας μου ἦταν
ὁ μεγαλύτερος σοφὸς τῆς ἐ-
ποχῆς ἐκείνης καὶ ἡ μητέρα
μου ἦταν ἡ πιὸ δυνατὴ υἱο-
γῶσα τῆς Κίνας! Ἠθελαν
κι' οἱ δυὸ νὰ μὲ κάνουν τὸν
πιὸ δυνατὸ καὶ πιὸ σοφὸ μά-
γο τοῦ κόσμου! Καὶ τὸ κα-
τῶρθωσαν αὐτό! Ἐκαναν

τήν ψυχή μου και τὸ μυαλό μου ἑκατὸ φορές πιὸ δυνατὰ ἀπὸ ἑνὸς κοινοῦ ἀνθρώπου. Βλέπω, μὲ τηλεπαθητικὲς δυνάμεις, ὅσο μακριὰ θέλω και ἔχω τὴν ἰκανότητα νὰ διαλύσω μὲ τὸν ὑπνωτισμὸ ἕναν ἄνθρωπο και νὰ τὸν κάνω νὰ ἐξαφανιστῇ ἀπὸ ἕνα μέρος και νὰ ξαναφανῇ σ' ἕνα ἄλλο, ἢ νὰ τὸν μικρύνω και νὰ τὸν βάλω μέσα σὲ μιὰ γυάλα.

Σωπαίνει γιὰ μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα συνεχίζει: μ' ἕνα σιγανὸ σφύριγμα μίσους στὴ φωνή:

— Δυστυχῶς ὁμως ὁ πατέρας μου κι' ἡ μητέρα μου πέθαναν ὅταν ἐγὼ ἤμουν ἀκόμα παιδί! Φοβήθηκαν μήπως μὲ ἐξώντωναν ἄλλοι Κι-νέζοι μάγοι, ἀντίπαλοί τους, και γι' αὐτὸ ἀποφάσισαν νὰ μὲ.. ναρκώσουν! Μοῦ ἔδωσαν πρὶν πεθάνουν, ἕνα φάρμακο ποῦ μ' ἔρριξε σὲ νάρκη, ποῦ ἔμοιαζε μὲ θάνατο. Ἐπειτα μ' ἔθαψαν στὰ βάθη μιᾶς σπηλιάς, ὑπολογίζοντας ὅτι θὰ ξυπνοῦσα σὲ μερικὰ χρόνια, ὅταν θὰ ἤμουν πιὰ ἀρκετὰ μεγάλος, ὥστε νὰ ἀντιμετωπίσω τοὺς ἄλλους μάγους!... Μὰ δὲν ὑπολόγισαν καλά. Ἀντὶ νὰ ξυπνήσω σὲ λίγα χρόνια, ζύπνησα ἔπειτα ἀπὸ αἰῶνες! Ξύπνησα ὁμως πανίσχυρος και μὲ καταπληκτικὲς ἰκανότητες! Ὅλοι μάγοι τοῦ κόσμου ὑποτάχθηκαν ἀμέσως σὲ μένα ἢ τσακίστηκαν κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματά μου! Ξεκίνησα νὰ κατακτηθῶ τὸν κόσμον και νὰ ἐγ-

καταστήσω πάνω στὴ γῆ τὸ βασίλειον τοῦ Σατανᾶ! Σκέφτηκα ὁμως, ὅτι ἔπρεπε πρώτα νὰ ὑποτάξω τὰ μεγάλα και ἰσχυρὰ κράτη και ἄρχισα ἀπὸ τὴν Ἀμερική! Ὅταν ἐγκαταστήσω τὸ καθεστῶς τοῦ Κακοῦ, στὴ χώρα αὐτῆ, θὰ περάσω στὴν Ἀγγλία, ἔπειτα στὴ Γαλλία, στὴ Γερμανία, στὴ Ρωσία... Σὲ λίγο, ὁλόκληρος ὁ κόσμος θὰ εἶναι δικός μου, θὰ ἀνήκει στὸ μεγάλο μάγο Τάο Γκό, τὸν ὑπηρέτη τοῦ Σατανᾶ!

Ζαρώνει τὰ φρύδια του και τὰ μάτια του σπιθβολοῦν ἀλλόκοτα. Μιὰ πόρτα ἀνοίγει και... ὁ Κοντοστούπης μπαίνει στὸ δωμάτιο. Εἶναι ντυμένος μὲ κινέζικα ρούχα, ὁμοια μὲ τοῦ Τάο - Γκό.

Ὁ Τάο Γκό βάζει τὰ γέ-θειά και λέει:

— Μὲ ἐκόλεσες, ἀφέντη μου; Τσιν - Τσαν - Γουεν - Μουν - Βό!

Ὁ νάνος ὑποκλίνεται βαλ-λὰ.

— Ἔτσι κωμικός, νάνος τοῦ λέει. Πολὺ κωμικός. Γι' αὐτὸ δὲ σ' ἔβαλα σὲ γυάλα! Θὰ σὲ κρατήσω γιὰ γελωτοποιό μου! Κάνε μιὰ τούμπα!

Ὁ Κοντοστούπης ὑπακούει ἐνὼν μέσα του μορμουρίζει:

— Νὰ σὲ πάρη και νὰ σὲ σηκώσῃ ὁ ξάδελφός σου, ὁ Ἐξαπεδῶ, παλιό - Τάο Γκό! Θὰ μοῦ τὰ πληρώσῃ ὅλα αὐτό! Θὰ σὲ κάνω ἐγὼ τ' ἀλατιοῦ! Περιμένε λιγάκι ὥσπου νὰ θυμώσω!

Ὁ Τάο - Γκό γελάει πάλι,

— Είσα: κωμικός, Κοντο-
στούπη! 'Ακόμα κι' οί σκέ-
ψεις σου είναι κωμικές! Νά
περιμένω ώσπου νά θυμώσης
ἔ; Χά, χά, χά! Θά...

Τὸ παιδί
καὶ ὁ μάγος

ΣΩΠΑΙΝΕΙ καὶ τὰ μάτια
του λάμπουν πὸ διαβολικά.
Τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλῃ του
γίνεται: πὸ θραμβευτικό.

— 'Αχά!, κάνει. Τὰ κλη-
μενάκια μου ἤρθαν μόνα τους
νά πέσουν στὸ στόμα τοῦ λύ-
κου! 'Ο Σιμούν, ὁ 'Υπερ-
έλληνας, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ ἔ κ ο
κι' ἡ 'Αστραπή βρίσκονται
αὐτὴ τῇ στιγμῇ, στὸν κῆπο
τοῦ σπιτιοῦ μου! Νομίζουν
ὅτι θὰ μπορέσουν νά μποῦν
ἀπειρατήρητο: ἐδῶ μέσα! Χά
χά, χά!

Τὸ πρόσωπό του συσπᾶ-
ται. Τὰ χαρακτηριστικά του
παίρνουν μιὰ ἔκφρασι: τόσο
ἄσχημη καὶ τόσο διαβολική,
ὥστε ὁ Κοντοστούπη, πού
στέκεται μπροστά του, παρα-
λίγο νά... λιποθυμήσῃ ἀπὸ
τὸν τρόμο!

Τὴν ἐπόμενη στιγμῇ, μιὰ
σιλυέττα σχηματίζεται: μπρο-
στὰ στὸν Τάο Γκό, σὲ μικρὴ
ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Κοντο-
στούπη. Εἶναι ἡ 'Αστραπή,
ἡ κόρη τοῦ 'Υπερανθρώπου!
Δίπλα της, κάνει: τὴν ἐμφάνι-
σί του ὁ 'Ε λ Γ κ ρ ἔ κ ο,
ὁ ἀτρόμητος ἐκπληκτικός 'Ελ-
ληνας!

Γιὰ μιὰ στιγμῇ, οἱ δυὸ

προστάτες τῆς 'Ανθρωπότη-
τος μένουν ἀκίνητοι: μπροστά
στὸν τρομερὸ Κινέζο. "Επει-
τα, κινούνται κι' οἱ δυὸ γιὰ
νά ἐπιτεθοῦν. 'Η 'Αστραπή
συσπείρῶνεται: γιὰ νά ἐφορ-
μήσῃ, ἐνῶ ὁ 'Ε λ Γ κ ρ ἔ κ ο
κάνει: νά τραβήξῃ τὸ πιστόλι
του.

Μὰ σταματοῦν. Τὰ πύρινα
βλέμματα τοῦ Τάο - Γκό τοὺς
διατάζουν νά μείνουν ἀκίνη-
τοι: καὶ νὰ μικρύνουν. Οἱ δυὸ
μεγάλο: ἤρωες γίνονται: σὰν
δυὸ μικρὲς κούκλες καὶ μιὰ
γαλινὴ σφαῖρα σχηματίζε-
ται: γύρω τους.

— Κοντοστούπη!, διατά-
ζει: ὁ Κινέζος. Σήκωσε τὴ
σφαῖρα καὶ βάλε τὴν πάνω
στὸ τραπέζι!

— "Ε; κάνει ὁ νάνος. Τί;
"Ὀχι ἡ καρδούλα μου!

Καί, μὲ δάκρυα στὰ μά-
τια, σηκώνει τὴ σφαῖρα καὶ
τὴν ἀκουμπάει πάνω στὸ τρα-
πέζι.

— 'Υπομονή, 'Αστραπή
μου!, μουρμουρίζει. 'Υπομο-
νή, 'Ε λ Γ κ ρ ἔ κ ο! Σὲ
λίγο θὰ θυμώσω... καὶ τότε!

'Ο Τάο Γκό γελάει πάλι.

— Θύμωσε λοιπόν, νάνο!,
λέει. Θά εἶναι πολὺ κωμικός
ὁ θυμὸς σου!... *

"Εξω στὸν κῆπο, ὁ Σιμούν,
κι' ὁ 'Υπερέλληνας ἔχουν μεί-
νει: μόνοι. Τὰ πρόσωπά τους
εἶναι: γλωμά. 'Ο 'Ε λ Γ κ ρ ἔ κ ο
κι' ἡ 'Αστραπή ἔχουν χα-
θῆ ξαφνικά ἀπὸ κοντὰ τους,
σὰν νά τοὺς εἶχε ἀπορροφή-
σει ὁ ἀέρας!

— 'Υπερέλληνα!, λέει ο Σιμούν. 'Ο αντίπαλός μας είναι αφάνταστα δυνατός. Για να τον αντιμετωπίσουμε, πρέπει να χρησιμοποιήσουμε πονηριά και ταχύτητα. Διαφορετικά, θα πέσουμε κι' εμείς στα χέρια του! Πρέπει να έχουμε το μυαλό μας άγρυπνο και να κρατούμε τη σκέψι μας σε αδιάκοπη επιφυλακή, αλλιώς μπορεί να χαθούμε κι' εμείς σαν τους άλλους! 'Ακουσε προσεκτικά το σχέδιό μου... Θα όρμησω μπροστά. Το δωμάτιο όπου βρίσκεται ο Τάο Γκό είναι εκείνο εκεί! Θα μπώ από το άνοιχτο παράθυρο και θα άρχισω μιá μονομαχία θελήσεων μαζί του. 'Ετσι, θα σου δώσω τον καιρό να κινηθής ελεύθερα. Μέσα στο δωμάτιο βρίσκονται μερικές γυάλινες σφαίρες. Μέσα σ' αυτές τις σφαίρες είναι κλεισμένοι οί δικοί μας καθώς και οί ύπουροί και ο Πρόεδρος της 'Αμερικής! 'Εσύ θα άρπάξης τις σφαίρες και θα φύγης άμέσως. Θα γυρίσης στο σπίτι και...

'Ο 'Υπερέλληνας άρχίζει να χάνεται σιγά - σιγά.

— Κουράγιο!, φωνάζει ο Σιμούν. 'Αν κρατήσης μερικές στιγμές, θα προλάβω να σε σώσω!

'Απογειώνεται με μιá έκτιναξη, πετάει ολόγισια πρὸς τὸ άνοιχτὸ παράθυρο και μπαίνει όρμητικά στο δωμάτιο.

Προσγειώνεται μπροστά

στον Τάο Γκό, με τις γροθιές του σφιγμένες. Τά βλέμματά τους διασταυρώνονται. Μιá τρομακτική μονομαχία θελήσεων άρχίζει τότε ανάμεσα στον Σιμούν και στον Τάο Γκό! 'Ανάμεσα στις δυνάμεις του Καλού που τις αντιπροσωπεύει ένα παιδάκι πέντε χρονών, και στις δυνάμεις του Κακού, που αντιπροσωπεύει ένας μάγος τριακοσίων ετών!

'Από τὰ μάτια τῶν δύο αντιπάλων ξεπηδούν μαγνητικές και ύπνωτιστικές δυνάμεις, που θα μπορούσα να τσακίσουν ολόκληρο θωρηκτὸ ἢ να θέσουν εκτὸς μάχης ολόκληρο σύνταγμα!

Κι' όμως τίποτα δὲν συμβαίνει!

Οί δυνάμεις ίσοροπούν μεταξύ τους και εξουδετερώνονται, χωρίς ούτε ο Τάο Γκό ούτε ο Σιμούν να παθαίνουν τίποτα!

'Ο 'Υπερέλληνας όρμᾶ μέσα στο δωμάτιο και άρχίζει να μαζεύη τις γυάλινες σφαίρες. 'Ο Κινέζος τὸν βλέπει με τὴν άκοη τοῦ ματιοῦ του και από τὸ στόμα του βγαίνουν άποοί λύσσας!

Μά δὲν μπορεί να κάνη τίποτα. Δὲν τολμᾷ να σταυατήση, ἔστω και για μιá στινυή, τὴ μονομαχία του με τὸν Σιμούν. Φοβάται μήπως, αν ναλαρώση τὴν ύπνωτιστική δύναμὶ του, βρῆ τὸ 'Υπερανόρο τὴν ευκαρία να ύποτάξη τὴ θέλησί του και να τὸν αϊχμολωτίση!

'Ετσι ο 'Υπερέλληνας, ά-

νεόκλητος, μαζεύει τις γυάλινες σφαίρες και βγαίνει πετώντας από τὸ δωμάτιο!

Ὁ Κοντοστούπης πού τὸ πρόσωπό του ἔχει κιτρινίσει σὰν πρόσωπο πραγματικοῦ Κινέζου, παρακολουθεῖ τὴν τρομερὴ αὐτὴ μονομαχία μὲ τὰ μάτια πεταγμένα σχεδὸν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους!

— Παναγίτσα μου!, τραυλίζει. Τὸ παιδάκι! Θὰ τό... φάῃ ὁ παλιόγερος! Κύτταξε πῶς τὸ κυττάζει! Ὅπως ἕνα παιδί κυττάζει ἕνα λουκουμί! Θὰ κάνῃ μιὰ μὲ τὸ στόμα του καὶ «χλοῦπ!», θὰ τὸ καταπιῇ! Τώρα θὰ σοῦ δείξω, ἐγώ, παλιόγερε!

Καὶ κάνει νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ Τάο Γκό.

Μὰ δὲν τὸ καταφέρνει. Τὰ πόδια του μένουν καρφωμένα χάμω. Τὰ μέλη του εἶναι βαρεῖα σὰν μολύβι! Δὲν μπορεῖ νὰ κουνήσῃ οὔτε τὰ δάχτυλά του!

— Θεῖε Κοντοστούπη!, διατάζει ὁ Σιμούν χωρὶς νὰ ἀποσπᾶσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Τάο Γκό. Ἀπογειώσου ἀμέσως καὶ πήγαινε στὸ σπίτι: μαζὶ μὲ τὸν Ὑπερέλληνα!

Ὁ νάνος ὑπακούει σὰν ρομπότ.

Μὲ μιὰ ἐκτίναξι, ἀπογειώνεται καὶ χάνεται, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἀνοχτὸ παράθυρο...

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι, ὁ μικρὸς Σιμούν καὶ ὁ τρομερὸς Τάο Γκό, μένουν μόνι οἱ τῶρα μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Κινέζου.

Οἱ κίτρινοι φρουροί

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ τοῦ Τάο - Γκό εἶναι πῶρα μιὰ ἀπαίσια μάσκα μίσους, λύσσας καὶ ἐκδικητικῆς μανίας. Ἐνα παιδάκι, ἕνα μωρό, εἶναι ὁ μοναδικὸς ἀντίπαλός του ὁ μόνος ἄνθρωπος πού μπορεῖ νὰ ματαιώσῃ τὰ μεγάλα σχέδια του!

Ἀπὸ τὸ στόμα του, βγαίνει μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ, πού θυμίζει κραυγὴ νυχτοπουλιού.

Μιὰ στιγμὴ ἀργότερα, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοίγει καὶ δέκα πανώφηλοι Κινέζοι, μὲ τὸ κορμί τους γυμνὸ ἀπὸ τὴ μέση καὶ πάνω, μπαίνουν καὶ τοποθετοῦνται δεξιά, ἀριστερὰ καὶ πίσω ἀπὸ τὸν Τάο Γκό.

Εἶναι ὅλοι τους ἀθλητικοί. Οἱ μυῶνες τους διαγράφονται ἀνάγλυφοι στὸ στήθος στοὺς ὤμους καὶ στὰ μπράτσα. Στὸ χέρι του κρατᾶει ὁ καθένας τους ἀπὸ ἕνα μεγάλο γυριστὸ γιαταγάνι!

Στέκονται ἐκεῖ κοντὰ στὸν Τάο Γκό, μὲ τὰ φρύδια τους ζωρωμένα καὶ τὰ γιαταγάνια τους ὑψωμένα, σὰν νὰ θέλουν νὰ προστατεύσουν τὸν κύριό τους!

— Σιμούν!, λέει ὁ Τάο Γκό. Αὐτοὶ πού βλέπετε εἶναι οἱ Κίτρινοι Φρουροί! Δὲν μπορεῖς νὰ τοὺς κάνῃς τίποτα, γιατί μὲ τὴν ὑπνωτιστικὴ δύναμί μου τοὺς ἔχω κάνει

δυνατούς και άτρωτους σαν τους Ύπερανθρώπους. Θα τους διατάξω να επιτεθούν έναντίον σου! Είσαι πολύ μικρός ακόμα και το σώμα σου δεν έχει ακόμα αποκτήσει τη δύναμη των Ύπερανθρώπων, ούτε την άντοχή τους! Θα σε συντρίψουν!

Και από το λαρύγγι του βγαίνει πάλι μια άλλη διαπεραστική κραυγή.

Οι Κίτρινοι Φρουροί κινούνται προς το μέρος του Σιμούν, με τα σπαθιά τους υψωμένα.

Φτάνουν κοντά του.

Τα σπαθιά σκίζουν τον αέρα σφυρίζοντας και κατεβαίνουν προς το κεφάλι του Σιμούν!

Μια κραυγή λύσσης ξεπη-

Άπίστευτα τέρατα κάνουν την εμφάνισή τους και επιτίθενται έναντίον των προστατών της Άνθρωπότητας, ενώ ο Τάο Γκό καυχάζεται!

δάει από το στήθος του Τάο Γκό.

Τὰ σπαθιά δὲν χτυποῦν τὸ Ὑπεραγόρι. Συναντοῦν τὸν ἄδειο ἀέρα!

Στὸ μέρος ὅπου στεκόταν ὁ γῶς τοῦ Κεραυνοῦ, τώρα δὲν ὑπάρχει τίποτα! Ὁ Σιμουὴν ἔχει ἐξαφανιστῆ!

— Μᾶς ξέφυγε!, γρυλλίζει ὁ Κινέζος. Μᾶς...

Ἡ ὑπόλοιπη φράσι πνίγεται στὸ λαρύγγι του.

Ἐνα δυνατὸ νευρῶδες χέρι: τὸν ἀρπάζει: ἀπὸ πίσω!

Εἶναι ὁ Σιμουὴν, πού ἔχει κάνει πάλι τὴν ἐμφάνισί του πίσω ἀπὸ τὸν τρομερὸ μάγο!

Πρὶν ὁ Τάο Γκό προλάβει νὰ ἀντιδράσῃ, ἡ μικροσκοπικὴ ἀλλὰ θαυματουργὴ γροθιά τοῦ παιδιοῦ τὸν χτυπάει.

Τρία ἐκπληκτικὰ πράγματα συμβαίνουν τότε σχεδὸν ταυτόχρονα.

Χτυπημένος στὸ σβέρκο ἀπὸ τὴ γροθιά τοῦ Σιμουὴν ὁ Τάο Γκό ἐκσφενδονίζεται: στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, ἐνῶ ἀπὸ τὸ κορμί του ξεπηδάει: μιὰ ἔντονη λάμψη πού χτυπάει τὸν Σιμουὴν κατὰστηθα καὶ τὸν ἐξακοντίζει: στὴν ἀντίθετη ἄκρη τοῦ δωματίου!

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ κορμί τοῦ Κινέζου μεταμορφώνεται. Γίνεται ἓνα μακρὸ καὶ χοντρὸ φίδι, πού κινεῖται πρὸς τὸ μέρος τοῦ γιοῦ τοῦ Κεραυνοῦ μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα!

Ὁ Σιμουὴν μένει γιὰ μιὰ στιγμή ἀκίνητος κυττάζοντας

τὸ ἔρπετό νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος του.

Ἐπειτα, μεταμορφώνεται κι' ὁ ἴδιος.

Γίνεται ἓνα... λιοντάρι, μὲ κοκκινόξανθη χαίτη καὶ τεράστιο στόμα καὶ ὀρμαεὶ ἐναντίον τοῦ φιδιοῦ.

Τὰ δύο θηρία συμπλέκονται σ' ἓνα ἀγῶνα ζωῆς καὶ θανάτου, ἐνῶ οἱ Κίτρινοι Φρουροί, τρομαγμένοι καὶ σατατισμένοι συγκεντρώνονται σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου καὶ παρακολουθοῦν τὴ σκηνὴ αὐτὴ, μὲ τὰ πρόσωπά τους ἀλλοιωμένα ἀπὸ φόβο.

Ἡ πάλη τῶν θηρίων δὲν κρατᾷ πολὺ. Τὸ φίδι μεταβάλλεται σὲ Τάο Γκό πού καρφώνει τὰ μάτια του στὰ μάτια τοῦ λιονταριοῦ σὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ τὸ ὑπνωτίσῃ!

Μὰ τὸ λιοντάρι μουγγρίζει καὶ γίνεται πάλι Σιμουὴν.

Ἡ μονομαχία τῶν δύο ἀντιπάλων συνεχίζεται μὲ τὴν ἴδια ἔνταση.

Οἱ Κίτρινοι Φρουροὶ ἐπεμβαίνουν πάλι.

Ὁ Σιμουὴν καταλαβαίνει ὅτι ἡ μάχη αὐτὴ μὲ τὸν Τάο Γκό δὲν πρόκειται νὰ καταλήξῃ πουθενά.

Ἀποφασίζει νὰ ἀποσυρθεῖ.

Χτυπάει ἀπότομα τὰ πόδια του χάμω, ἀπογειώνεται κατὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Πρέπει νὰ γυρίσῃ κοντὰ στοὺς δικούς του καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς αἰχμαλώτους Ὑπερανθρώπους καὶ τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τὸν Πρό-

εδρο τῆς Ἀμερικῆς!

Λίγες στιγμές ἀργότερα, τὸ θαυμαστὸ Ὑπεραγόρι προσγειώνεται στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων.

Μπαίνει μέσα καὶ στὸ σάλονι ἀντικρύζει ἕνα θέαμα ποῦ τοῦ σπαράζει τὴν καρδιά!

Ἡ Ἑλσα, ἡ Λάουρα, ἡ Ἑλχίνα, Κοντοστούπης κι' ὁ Ὑπερέλληνας, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, εἶναι συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, ὅπου βρίσκονται οἱ γυάλινες σφαῖρες μὲ τοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ τοὺς Ὑπουργούς.

Ὁ Κοντοστούπης, μὲ τὴ ρόμπτα καὶ μὲ τὸ καπέλλο τοῦ Κινέζου πάντα, θρηνεῖ ἀπαρηγόρητα.

— Ὠγούουου !, κάνει. Τί κακὸ εἶναι αὐτό; Πῶς σὰς ἔκανε ἔτσι, φίλοι μου, ὁ παλιό - Τάο Γκό; Ἔ, καὶ νὰ μοῦ πέση στὰ χέρια μου τὴν ὥρα πού θά'χω ἀνάψει γιὰ καλά! Θὰ τὸν βάλω νὰ φάη τό.. καπέλλο του!

Ὁ ἀόρατος θόλος

Ο ΣΙΜΟΥΝ τούς παραμερίζει καὶ στέκεται κοντὰ στὸ τραπέζι. Τὰ παράξενα ὑπνωτιστικά μάτια του καρφώνονται στὴ σφαῖρα ὅπου εἶναι κλεισμένοι ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνός. Τὰ χεῖλη του ψθυρίζουν κάτι, ἐνῶ τὰ χέρια του καὶ τὰ δόντια του σφίγγονται μὲ δύναμη.

Ξαφνικά ἡ γυάλινη σφαῖρα χάνεται. Οἱ μικροσκοπικοὶ Ὑπεράνθρωπος καὶ Κεραυνὸς μεγαλώνουν γοργά, γίνονται ὅπως ἦσαν πρὶν καὶ πηδούν ἀπὸ τὸ τραπέζι!

Οἱ ἄλλοι τοὺς υποδέχονται μὲ ἀγκαλιάσματα καὶ φιλία, ἐνῶ ὁ Σιμούν στρέφει τὸ βλέμμα του πρὸς τὴ σφαῖρα τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τῆς Ἀστρατῆς.

Σὲ λίγο, ὄλοι οἱ αἰχμάλωτοι, Ὑπεράνθρωποι καὶ ὑπουργοί, εἶναι πάλι ἐλεύθεροί κι' ἔχουν ἀνακτήσει τὸ κανονικὸ μέγεθός τους!

Ὁ πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς εὐχαριστεῖ θερμὰ τὸ Ὑπεραγόρι:

— Σιμούν, τοῦ λέει, ἔσωσες τὴν κυβέρνησι τῆς Ἀμερικῆς σοῦ ὀφείλει αἰώνια εὐγνωμοσύνη! Ὁ ἔχθρος ὅμως εἶναι πάντα.. Ὁ Κοντοστούπης! Χάθηκε! Θεέ μου!

Πραγματικά, ὁ νάνος ἐξαφανίζεται ξαφνικά, καθὼς στέκεται ἐκεῖ, ἀνάμεσα στοὺς φίλους του!

Σ' ἕνα μεγάλο καθρέφτη τοῦ δωματίου, κάποιος ἀόρατος χέρι γράφει μὲ κιμωλία τὶς ἀκόλουθες λέξεις:

«Ὅ,τι κι' ἂν κόνετε, δὲ θὰ μπορέσετε νὰ ξεφύγετε! Εἶμα: πολὺ πιὸ δυνατὸς ἀπ' ὄλους σας, πολὺ πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸν Σιμούν! Πῆρα κοντὰ μου τὸ νάνο, γιατί μου ἀρέσει! Μὲ κάνει νὰ γελῶ μὲ τὰ καμώματά του! Θὰ πάρω τώρα ἕναν - ἕναν καὶ τοὺς ὑπόλοιπους... Θά...»

Μὲ τὸ κορμὶ τεντωμένο, τὸ Ὑπεραγόρι καρφώνει τὰ μάτια του στὸ κενὸ καὶ ἀρχίζει πάλι: μὴ ἀλλόκοτη μονομαχία θελήσεων μὲ τὸν ἄορατο Τάο Γκό!

Ξαφνικά μὴ σκέψ: ἀστράφτει: στὸ μυαλὸ τοῦ Σιμούν. Μὴ σκέψι, ποῦ ὁ γ:ὸς τοῦ Κερανοῦ μεταδίδει ἀμέσως στὸν Ὑπεράνθρωπο.

Ἡ ἥρωσ τῶν ἡρώων δρᾷ κεραυνοβόλα.

Μ' ἓνα ταχύτατο ἀκροβατικὸ πήδημα, βρίσκειται στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, ὅπου, κάτω ἀπὸ ἓνα τραπέζι, εἶναι τοποθετημένη μὴ σκευή.

Εἶναι: φτ:αγμένη ἀπὸ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο καὶ ἔχει τὴν παράξενη ιδιότητα νὰ σχηματίζει γύρω της ἓνα ἄορατο θόλο, ἓνα θώρακα ποῦ τίποτα στὸν κόσμον δὲν μπορεῖ νὰ διαπεράσῃ! Ἀκόμα καὶ τὰ κύματα τοῦ ραδι:οφώνου καὶ τῆς τηλεοράσεως δὲν μποροῦν νὰ εἰσχωρήσουν μέσα στὸ θόλο!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πι:έζει: ἓνα κουμπὶ κι' ἓνα βούϊσμα ἀκούγεται.

Γύρω ἀπὸ τὸ σπῖτ: σχηματίζεται: ἓνας ἄορατος ἀδι:απέραστος θόλος!

Τὴν ἴδι:α στ:γμή, τὸ ἄορατο χερὶ μὲ τὴν κ:μωλία παύει: νὰ γράφῃ πάνω στὸ κρῦσταλλο τοῦ καθρέφτη! Σὰν νὰ τὸ εἶχε χτυπήσῃ: κανεὶς μ' ἓνα ξύλο ἢ νὰ τὸ εἶχε κόψῃ: μ' ἓνα μαχαίρι!

Τὰ δόντια καὶ τὰ χέρια τοῦ

Σιμούν ξεσφίγγονται.

Τὸ παιδὶ κυττάζει γύρω μὲ ἱκανοποίησι.

— Ὑγιε ὄ,τι περίμενα!, λέει. Ὁ ἄορατος θόλος μᾶς ἔχει: ἀπομονώσει ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμον! Ἀκόμα καὶ τὰ κύματα τῆς πανίσχυρης σκέψεως τοῦ Τάο Γκό δὲν μποροῦν τώρα νὰ φτάσουν ὡς ἐδῶ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κουνάει: τὸ κεφάλι: του.

— Ναι, λέει. Δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ μείνουμε γιὰ πάντα ἐδῶ μέσα! Κάτι: ἄλλο πρέπει νὰ βρεθῇ! Κάτι: ποῦ νὰ ἐξουδετερώσῃ ἐντελῶς τὸν Τάο Γκό! Διαφορετικά: ἡ προστασία τοῦ ἄορατου θόλου εἶναι δῶρο ἄδωρο!

Μὲ μάτια ποῦ λάμπουν, ὁ Ὑπερέλληνας φωνάζει:

— Τὸ βρῆκα! Νὰ φτ:ᾶξουμε μικροσκοπ:κὲς ἀτομ:κὲς συσκευὲς ποῦ νὰ προστατεύουν μὲ τὸν ἄορατο θόλο τους μόνο τὸ κορμὶ ἐκείνου ποῦ ἔχει: μία ἑπάνω του!

Χειροκροτήματα ἀνηχοῦν γύρω.

— Μπράβο, παιδί μου!, λέει: ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο. Ἡ ἰδέα σου εἶναι: περίφημη!

Μὲ συσκευὲς ἀοράτου θόλου ἐπάνω μας δὲν διατρέχομε κανένα κίνδυνον νὰ μᾶς ἐξαφανίσῃ πάλι: ὁ Τάο Γκό καὶ νὰ μᾶς κλείσῃ πάλι: μέσα στὶς γυάλ:ινες σφαίρες του! Ἐμπρός, λοιπόν! Δουλειά! Ὑπερέλληνα! Σιμούν! Ἐλάτε μαζί μου! Δουλεύοντας κι' οἱ τρεῖς μαζί, θὰ τελειοποιή-

σουμε την εφεύρεσι: αὐτὴ καὶ θὰ κατασκευάσουμε πολλές συσκευές!

Ἄνεβαίνουν κι' οἱ γρεῖς στὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, πού εἶναι ἐφωδισμένο μὲ ὄλα τὰ σύγχρονα ἐπισημονικὰ ὄργανα καὶ ριχνονται στὴ δουλειά...

Λίγες ὥρες ἀργότερα, ὅταν κατεβαίνουν πάλι ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον, κουβαλοῦν μαζί τους δεκάδες συσκευές, πού δὲν εἶναι μεγαλύτερες ἀπὸ ἕναν ἀναπτήρα.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο δίνει: μιά στὸν Πρόεδρον τῆς Ἀμερικῆς.

— Πάρτε αὐτὴ τὴ συσκευή τοῦ λέει: πιέστε αὐτὸ τὸ κουμπάκι καὶ βάλτε τὴ στὴν τσέπη σας!

Ὁ Πρόεδρος ὑπακούει.

Πιέζει: τὸ κουμπάκι καὶ βάζει: τὴ συσκευή στὴν τσέπη του.

Τίποτα δὲν συμβαίνει. Ὁ ἀνώτατος ἀρχων τῆς Ἀμερικῆς δὲν παθαίνει: καμμιά ἀλλαγὴ.

— Αὐτὴ τὴ στιγμή, ἐξηγεῖ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο σὰς περὶ ὅλλαι: ἕνας λεπτότατος ἀόρατος θώρακος ὄχι: σὲ σχῆμα θόλου, ἀλλὰ στὸ σχῆμα τοῦ κορμιού σας, σὰν ἕνα εἶδος δεύτερης ἐπίδερμιδος! Εἶναι σὰν νὰ ἔχετε φορέσει ἕνα θώρακα πού ἔχει: ἀκριβῶς τὸ σχῆμα τοῦ κορμιού σας. Εἶστε ἀτρωτός τώρα, κ. Πρόεδρε! Τὸ φῶς περνáει ἀπὸ τὸν θώρακα αὐτὸν καὶ ὁ ἦχος ἐπίσης, γιὰτὶ μεταδίδουν

τὶς παλμικὲς κινήσεις τοῦ στὸν ἀόρατο θόλο! Τίποτ' ἄλλο ὅμως! Οὔτε ἡ σκέφι τοῦ Τάο Γκὸ μπορεῖ νὰ φτάσῃ ὡς ἐσὰς οὔτε τὰ χτυπήματα μποροῦν νὰ σὰς βλάψουν! Νὰ ἡ ἀπόδεδξις...

Καὶ δίνει: στὸν Πρόεδρον τῆς Ἀμερικῆς μιά τρομερὴ γροθιά στὸ σαγόν..

Ὁ Πρόεδρος τινάζεται πρὸς τὰ πίσω, κάνει μιά ὄλο κληρὴ στρεφῆ στὸν ἀέρα, βροντάει: πάνω σ' ἕναν τοῖχο, σωράζετα: χάρω καὶ πετάγετα: ὄρθ:ος, ἀνέπαφος καὶ χαμογελαστός!

— Συγχαρητήρια, Ἕλληνα!, λέει. Ἡ εφεύρεσι: αὐτὴ εἶναι θαυμαστή! Ὅταν ἔχη κανεὶς μιά τέτοια συσκευή ἐπάνω του, εἶναι ἀσφαλῆς ἀπὸ κάθε κίνδυνον! Πῶς ὅμως θὰ ἀναπνῆη κανεὶς, ὅταν...

— Ἡ ἴδια ἡ συσκευή παράγει: ὄξυγόνον, λέει: ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ ἀνανεώνει: ἀδιάκοπα τὸν ἀέρα πού ὑπάρχει: μέσα στὸν ἀόρατο θόλο! Νομίζω ὅτι, τώρα κ. Πρόεδρε, μπορεῖτε νὰ ἐπιστρέψετε στὰ ὑψηλὰ καθήκοντά σας! Πάρτε μαζί σας ἀρκετὲς συσκευές γιὰ νὰ δώσετε καὶ στοὺς ὑπόλο:πους ὑπουργούς σας!

Μοιράζει: σὲ ὄλους μικροσκοπικὲς συσκευές!

Ὅταν τελειώνει, σταματáει: τὴ μεγάλη συσκευή, πού εἶχε ζῶσει ὀλόκληρον τὸ σπίτι μὲ ἕναν ἀόρατο θόλο.

Ἀμέσως, ὁ Σμούν, ὁ μόνος πού δὲν εἶχε ἐφοδιασθῆ

μέ συσκευή άόρατου θόλου σφίγγει τὰ δόντια του καὶ τὶς γραθιές του.

Τὸ άόρατο χέρι μὲ τὴν κιμωλία γράφει πάλι πάνω στὸν καθρέφτη:

«...Τί ἔγιναν οἱ ἄλλοι, Σιμούν. Τί ἔγιναν οἱ ἄλλοι; Δὲν μπορῶ νὰ ἔρθω σ' ἐπαφή μαζί τους! Δὲν μπορῶ!... Τί ἔγιναν; Πού πήγαν;»

Τὸ Ὑπεραγόρ: βάζει τὰ γέλια.

Ἐπαντάει μὲ τὴ σκέψη του:

«Τάο Γκό! Βασίστηκες πολὺ στὶς ὑπνωτιστικὲς καὶ μαγικὲς ἰδιότητές σου καὶ νόμισες ὅτι μποροῦσες εὐκόλα νὰ νικήσης τοὺς Ὑπερανθρώπους! Εἶσαι γελασμένος! Ἡ νίκη θὰ εἶναι στὸ τέλος μαζί μας!»

Τὸ άόρατο χέρι γράφει στὸν καθρέφτη:

«Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε!»

Ἐνταροσία!

ΕΝΩ ΟΙ Ὑπεράνθρωποι ἤσαν κλεισμένοι μέσα στὸν άόρατο θόλο, ἐνῶ ὁ Ἐλ Γκ ο έ κ ο ὁ Ὑπερέλληνας κι' ὁ Σιμούν δούλευαν στὸ ἐργαστήριο τοῦ πρώτου, σοβαρὰ γεγονότα διαδοματιζόνταν στὴ Νέα Ὑόρκη!

Ἀπὸ τὴν κινεζικὴ συνοκία τῆς πόλεως ἕνα ἔξαλλο πλήθος ξεγύνηται στοὺς δρόμους. Εἶναι ὄλοι τοὺς Κινέζοι καὶ ἔχουν ὀπλιστῆ μὲ σπαθιά καὶ πιστόλια!

Τὰ πρόσωπά τους εἶναι συ-

σπασμένα ἀπὸ μῖσος καὶ θυμὸ καὶ προχωροῦν ἀποφασιστικὰ ἐναντίον τοῦ πιδ κοντινοῦ αστυνομικοῦ τμήματος! Ἐκεῖ συγκροῦνται μεῖοὺς αστυνομικοὺς καὶ κυριεύουν τὸ τμήμα οὐρλιάζοντας:

— Ζήτω ὁ θάνατος! Ἐμπρὸς νὰ τσακίσουμε τὴν αστυνομία καὶ νὰ βάλουμε ἔπειτα φωτιά στὴν πόλι! Ζήτω ὁ Χάρος!

Παρόμοιες σκηνές διαδραματιζόνται καὶ σ' ἄλλες συνοκίες τῆς πόλεως. Ἄνθρωποι: ἀξιοπρεπεῖς καὶ σεβάσιμοι, ἄνθρωποι: ἡμεροὶ καὶ φιλόνομοι, ἄνθρωποι ποὺ ποτὲ δὲν εἶχαν κἄν σκεφθῆ νὰ στασιάζουν ξεχύνοντα: στοὺς δρόμους ὀπλισμενοι μὲ μαχαίρια, πιστόλια καὶ ρόπαλα καὶ ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως!

Ἡ Νέα Ὑόρκη εἶναι ἀναστατωμένη!

Πλήθη ἐξάλλων ἀνθρώπων περιφέρονται στοὺς δρόμους οὐρλιάζοντας ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐναντίον τῶν νόμων, κλέβοντας, καταστρέφοντας, λεηλατώντας καὶ σφάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο!

Εἶναι σὰν νὰ ἔχη κυριεύσει ὁμαδικὴ τροῖλλα τὸν πληθυσμὸ τῆς πόλεως.

...Τὴν ἴδια ὥρα μέσα στὸ δωμάτιό του, ὁ Τάο Γκό εἶναι καθισμένος μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ γελάει κάθε τόσο σατανικά, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα σὲ μιὰ γυάλινη σφαῖρα τοποθετημένη μπροστὰ του.

Μέσα στη σφαίρα, ό Τάο Γκό βλέπει να περνούν οι εικόνες των τραγικών και φριχτών σκηνών, που διαδραματίζονται στη Νέα Υόρκη!

Βλέπει τὰ ἔξαλλα πλήθη να σφάζουν και να λεηλατούν και ή μούρη ψυχή του γεμίζει χαρά.

— Χά, χά, χά!, κάνει ἄγρια. Ἐμπρός, παιδιά μου! Τό ἔγκλημα είναι ή ...χαρά του ἀνθρώπου! Σκοτώστε και κλέψτε για να βρῆτε την εὐτυχία! Ἐμπρός! Συνοικία Γουέστ! Ὅλοι στα ὄπλα. Συνοικία Ἡστ Χάρμπορ! Ξεσηκωθήτε! Μην ἀφήσετε ἄστυ φύλακα ζωντανό! Πρέπει να κυριαρχήση ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τὸ Ἐγκλημα.

Ὁ φουκαράς ὁ Κοντοστούπης ζαρωμένος πίσω ἀπὸ τὸν Τάο Γκό τρέμει ὀλόκληρος. Μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα και με τή γλώσσα βγαλμένη ἔξω, παρακολουθεῖ τήν καταστροφή τῆς Νέας Υόρκης μέσα στη μαγική γυάλα!

— Ἄγιοι... ἄγιοι... Πά... Πάντες!, μουρμουρίζει. Ἄγιοι Ὀνούφριε, προστάτη μου! Βοηθήστε με! Βοηθήστε με γιατί μπορεί να θυμώσω και να τὸν ἀρπάξω και να κάνω κανένα ἔγκλημα! Ὁχι ή καρδούλα μου!

— Κάψτε!, λέει ὁ Τάο Γκό. Γκρεμίστε! Καταστρέψτε! Χά, χά, χά! Εἶστε ὅλοι σας ὄργανά μου! Ὅλοι! Ἐπτά ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, ἑπτὰ ἑκατομμύρια ὄργανά μου! Ἐμπρός! Ἀφοῦ προτί-

μησαν τὴν ἐξόντωσι ἀπὸ τὴν ὑποδούλωσι, ἐξοντώστε τους! Χά, χά, χά!

Ὁ νάνος ἀποφασίζει να δράση! Ἀποφασίζει να ξεχάση τὸ φόβο του, τὴ λαχτάρα του, και να ἐπιτεθῆ!

Δὲν μπορεί ν' ἀντέξη ἄλλο στο ἀπατρόπαιο θέαμα, πού βλέπει μέσα στη γυάλα. Σηκώνει ξαφνικά τὴ γροθιά του και τὴν κατεβάζει μ' ὅλη του τὴ δύναμι στο κεφάλι τοῦ Κινέζου, ἀκριβῶς πάνω στην κορυφή τοῦ καπέλλου του, μουγγρίζοντας:

— Νά, παλιο - Κινέζο! Να για να μάθης τί θὰ πῆ Κοντοστούπης!

Αὐτὸ πὸ ἐπακολουθεῖ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ κωμικά πράγματα τοῦ κόσμου. Καθὼς ἡ γροθιά τοῦ νάνου προσγειώνεται πάνω στο κεφάλι τοῦ Τάο Γκό, μιὰ λάμψι ἀναπηδάει ἀπὸ τὸ κορμί τοῦ Κινέζου και χτυπάει τὸν Κοντοστούπη, πὸ ἐκσφενδονίζεται μακριὰ και πάει και πέφτει πάνω ἀπὸ μιὰ ντουλάπα!

Ὁ Τάο Γκό μένει ἀπαθής, ἀκίνητος, με τὰ μάτια καρφωμένα μέσα στη γυάλα, σὰν να μὴ συνέβη τίποτα!

Ὁ Κοντοστούπης, με τὸ πρόσωπο χλωμὸ ἀπὸ τὴν τρομάρα, πηδάει ἀπὸ τὴν ντουλάπα.

Ἐχει ἀρχίσει τώρα να τὸν κυριεύει θυμὸς! Τὰ μάτια του πετοῦν σπιθες! Τὰ μάγουλά του ἔχουν ἀναφοκοκκινίσει! Τὰ δόντια του τρίζουν!

— Ἄτιμε Τάο Γκό! γρυλ-

λίζει. Μὲ ξέρεις καλά ἐμένα;

Καὶ ἐφορμᾷ ἐναντίον του μὲ τὸ κεφάλι μπροστά, σὰν ζωντανή βολίδα. Τὸ κεφάλι τοῦ νάνου συγκρούεται μὲ τὸ κεφάλι τοῦ μάγου! Μιὰ μεγάλη λάμψη φαίνεται.

Ὁ Κοντοστούπης ἐκσφενδονίζεται πάλι μακριά.

Ὁ Τάο Γκὸ μένει πάντα ἀσάλευτος, ἀπαθής, κυττάζοντας τὴ γυάλα του. Μὲ κόπο συγκρατεῖ ἕνα γέλιο, πρὶν πάει νὰ ἀναπηδήσῃ ἀπὸ τὸ στήθος του. Αὐτὸς ὁ νάνος εἶναι πολὺ κωμικός! Καλὰ ἔκανε πρὶν τὸν πῆρε ὡς γελωτοποιό!

— Εἶμαι ὁ Τάο Γκὸ, ὁ... μυτερός!, λέει ὁ νάνος.

Ὁ Κοντοστούπης ὅμως δὲν τὸ βάζει κάτω!

Ἐπιτίθεται γιὰ τρίτη φορά!

Τώρα, ὅμως, ὁ Τάο Γκὸ θυμώνει! Ὁ γελωτοποιὸς ἔχει ἀρχίσει νὰ παίρνῃ πολὺ θάρρος! Πρέπει νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ νὰ τὸν συνείδη!

Καθὼς ὁ νάνος ἐφορμᾷ ἐναντίον του, ὁ Κινέζος γυρίζει ἀπότομα καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι του μὲ τὰ δάχτυλα του τευτωμένα.

Ἀπὸ τὰ δάχτυλα αὐτά, ξεπηδάει ἕνα ὀλόκληρο σμήνος, μιὰ δέσμη ἀπὸ μικροσκοπικούς κεραυνούς, πρὶν χτυποῦν τὸ νάνο κατάστηθα!

Ὁ Κοντοστούπης σταματᾷ ἀπότομα, σὰν ἄλογο, πρὶν τὸ χτύπησαν ξαφνικὰ στὰ ρουθούνια μὲ καμουτσί! Τὸ στήθος του πυρακτώνεται! Ὁ νάνος κάνει μιὰ ὀλόκληρη στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ σωριάζεται χάμω ἀναίσθητος!

Ὁ Τάο Γκὸ βάζει τὰ γέλια.

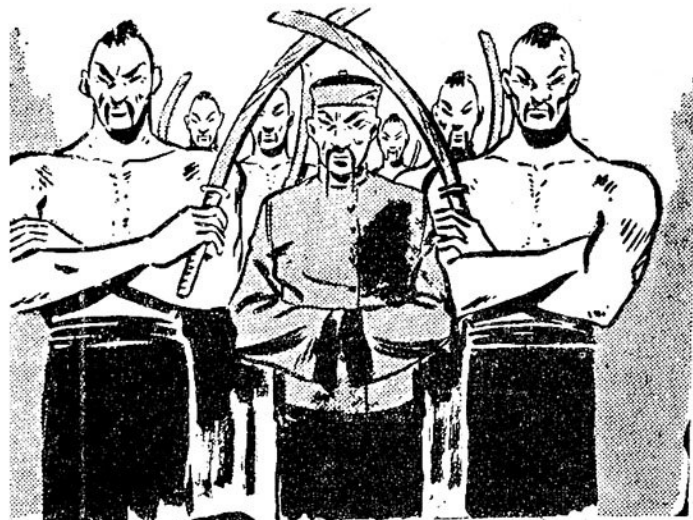
— Χά, χά, χά! Τί κωμικός πρὶν εἶναι! Ἀκόμα καὶ οἱ λιπαθυμίες του εἶναι κωμικές!

Καὶ ὁ Τάο Γκὸ ξανασκύβει στὴ μαγικὴ γυάλα του..

Ὁ μάγος δοκιμάζει ἐκπλήξεις

Ο ΣΙΜΟΥΝ καὶ οἱ ὑπόλοιποι Ὑπεράνθρωποι, εἰδοποιημένοι ἀπὸ τὰ αὐρλιαχτὰ τοῦ πλήθους, τοὺς πυροβολισμοὺς

Δέκα φοβεροί Κινέζοι γίγαντες ακολουθούν τον Τάο Γκό.

καί τους κρότους των κτιρίων που καταστρέφονται, ξεχύνονται μέσα στην πόλι: για να επιβάλουν την τάξι και να συγκρατήσουν τους επαναστάτες, που είχε παρακινήσει ο φοβερός Κινέζος με την υπνωτιστική, τηλεπαθητική δύναμί του!

Μα δεν καταφέρνουν μεγάλα πράγματα. Οι επαναστάτες δεν φοβούνται τίποτα! Είναι τόσο τυφλωμένοι από την επίδρασι του Τάο Γκό, ώστε δεν δίνουν καμμιά σημασία στην επέμβασι των Υπερανθρώπων.

Δεν τους νοιάζει αν θα σκοταθούν, αρκεί να εκτελέσουν τις διαταγές που τους μετα-

δίδει αδιάκοπα με τη σκέψι: ο καταπληκτικός Κινέζος! Άρκει να πετύχουν τὸ σκοπό τους, που είναι τὸ αἷμα καὶ ἡ καταστροφή!

Μα δεν συμβαίνει τὸ ἴδιο με τους Ὑπερανθρώπους. Δεν μπορούν ν' ἀρχίσουν νὰ σκοτώνουν ἀνθρώπους χωρὶς πρῶτα νὰ δοκιμάσουν νὰ σταματήσουν διαφορετικὰ καὶ εἰρηνικὰ τὴν καταστροφή καὶ τὴ σφαγή.

Ὁ Σιμουὴ ὁμως ἔχει μεγαλύτερη ἐπιτυχία.

Προσγειώνεται μπροστὰ σὲ μιὰ φάλαγγα ἐπανάστατῶν καὶ στέκεται ἀκίνητος μετὰ χεῖρα ἀπλωμένα μπροστὰ του.

Τὰ μάτια του σπιθίζουν, καθώς κυττάζουν τὸ πλήθος καὶ τὰ χεῖλη τοῦ παιδιοῦ ψιθυρίζουν κάτι.

Οἱ ἀλλόφρονες ἐπαναστάτες σταματοῦν. Νοιώθουν ἕνα παράξενο ρίγος στὴ ραχοκοκκαλλιά καὶ τὰ μέλη τους βαραίνουν. Μιὰ φωνὴ λέει μέσα τους:

«Πετάξτε τὰ ὄπλα! Πετόξτε τὰ ὄπλα! Δὲ θέλετε νὰ καταστρέψετε καὶ νὰ λεηλατήσετε! Εἶστε ἄνθρωποι καλοὶ καὶ ἀπεχθάνεστε τὸ αἷμα! Πετάξτε τὰ ὄπλα καὶ γυρίστε στὰ σπίτια σας!...»

Ἐπάκουσα σὰν μικρὰ παιδά, οἱ ἐπαναστάτες πετοῦν τὰ ὄπλα τους χάμω, γυρίζουν καὶ σκορπίζονται πρὸς κάθε κατεύθυνσι!

Ὁ Σιμουὴν, μὲ μιὰ ἔκφρασι θροάμβου στὸ πρόσωπο ἀπογειώνεται, περνάει πάνω ἀπὸ ἕναν οὐρανοζύστη καὶ προσγειώνεται μέσα σὲ μιὰ πλατεῖα, ὅπου εἶναι συγκεντρωμένοι χιλιάδες ἐπαναστάτες.

Ὁ Σιμουὴν μπαίνει μπροστὰ τους καὶ πολλὰ σφαίρες ἀπὸ τὸ ἕνα κ' ἀπὸ τὸ ἄλλο στρατόπεδο ἔρχονται νὰ χτυπήσουν τὸ κορμάκι του. Μὰ τὸ Ἐπεραγόρι δὲν παθαίνει τίποτα γιατί εἶναι ἄνθρωπος στὰ χτυπήματα ὅπως κ' οἱ ἄλλοι Ἐπεράνθρωποι.

Ὁ γιὸς τοῦ Κερανοῦ σηκώνει τὰ χέρια του καὶ τὰ μάτια του σπιθίζουν ἀλλόκοτα πρὸς τὸ μέρος τοῦ πλήθους. Τὰ χέρια του ἀπλώνονται μὲ

μιὰ μεγαλόπρεπη χειρονομία.

Τὰ χεῖλη του ψιθυρίζουν κάτι καὶ οἱ ἐπαναστάτες ἀκούει κ' αὐτοὶ τὰ ἴδια λόγια στὸ μυαλό τους:

«Πετάξτε τὰ ὄπλα! Πετάξτε τὰ ὄπλα! Γυρίστε στὰ σπίτια σας! Δὲ θέλετε αἷμα καὶ ἐγκλήματα! Εἶστε καλοὶ!»

Τὸ πλήθος σταματᾷ τὴν ἐπίθεσί του ἐναντίον τοῦ μεγάρου τῆς ἀστυνομίας. Πετᾷ χάμω τὰ ὄπλα. Διαλύεται ἡσυχὰ καὶ γοργά.

Ὁ Τάο - Γκὸ
Μαίνεται!

ΜΕΣΑ στὸ δωμάτιό του, ὁ σατανικὸς Κινέζος βλέπει στὴ γυάλα τους Ἐπεράνθρωπους νὰ προσπαθοῦν νὰ ἀνακόψουν τοὺς ἐπαναστάτες καὶ νὰ τοὺς κάνουν νὰ διαλυθοῦν ἡσυχὰ!

Ἄφροὶ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα του, ὅταν παρακολουθῆ τις ἐπιτυχίες τοῦ Σιμουὴν!

— Πολὺ καλά!, γρυλλίζει μέσα ἀπὸ τὰ σφινμένα δόντια του. Θὰ σὰς δεῖξω ἐγώ, Ἐπεράνθρωποι! Εἶναι εὐκαιρία νὰ σὰς αἰχμαλωτίσω ὀλους!

Ζαρώνει τὰ φρύδια του, σφίγγει περισσότερο τὰ δόντια καὶ τὸ πρόσωπό του παραμορφώνεται σατανικά, σὲ μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια νὰ μεταδώσῃ τὴ σκέψι του στοὺς Ἐπεράνθρωπους, νὰ τοὺς ὑπνωτίσῃ, νὰ τοὺς ἐξα-

φάνισή και να τους κλείση μέσα σε γυάλινες σφείρες!

Δοκιμάζει πρώτα να παγώσει τον Ύπεράνθρωπο.

Τίποτα όμως!

Ο ήρωας των ήρώων, προστατευόμενος αποτελεσματικά από τον άορατο θώρακά του, συνεχίζει το έργο του πετώντας ανάμεσα στα πλήθη των επαναστατών και αποπλίζοντάς τους.

Ο Τάο Γκό τρίζει τα δόντια του από μανία. Δεν μπορεί να καταλάβη τί είναι: εκείνο που τον εμποδίζει να αιχμαλωτίση με τη σκέψη τον Ύπεράνθρωπο...

Δοκιμάζει τη δύναμή του στην Άστραπή. Μα και η κόρη του Ύπεράνθρωπου παραμένει αδιάφορη στην επίδρασή του. Δεν δείχνει κανένα σημάδι: ανησυχίας. Άπεναντίας, συνεχίζει τη δράση της εναντίον των επαναστατών, σαν να μη συμβαίνει τίποτα!

— Παράξενο!, μουρμουρίζει ο Τάο Γκό. Πολύ παράξενο! Τί τρέχει; Μήπως έχασα τη δύναμή μου; Μήπως...

— Ζήτησώ!, άντηχεί μια φωνή πίσω του.

Είναι ο Κοντοστούπης που έχει συνέλθει και παρακολουθεί κι' αυτός τις επιτυχίες των Ύπεράνθρώπων μέσα στη γυάλα του Τάο Γκό.

— Ζήτησώω! ούρλιαζε.. Οί Ύπεράνθρωποι νικούν! Ο Τάο Γκό νικείται! Δεν είσαι πια έσθ' ο Τάο Γκό φίλε μου! Ο Τάο Γκό είμαι...έγώ! Είμαι ο Τάο Γκό, ό... μυτερός!

Γιούχουουου!

Ο Κινέζος τρέμοντας από θυμό, άπλώνει το χέρι του. Μια νέα δέσμη κεραυνών ξεπηδάει από τα δάχτυλα του και χτυπάει το νάνο κατάστηθα.

Ο Κοντοστούπης χάνει πάλι τις αισθήσεις του ούρλιαζοντας:

— Όχι! Μ' έφαγες παλιοκινέζε! Ο Τάο Γκό έφαγε τον Τάο Γκό! Καλή... χώνεψι!

Και σωριάζεται χάμω!

Ο Τάο Γκό σηκώνεται.

Καταλαβαίνει ότι τα σχέδιά του κινδυνεύουν σοβαρά τώρα. Πρέπει να δράση! Πρέπει να έπιτεθή πριν οί Ύπερ άνθρωποι βρουν τρόπο να έξουδετερώσουν έντελώς κάθε επίδρασή του!

Άφήνει μια στριγγή κραυγή. Σχεδόν άμέσως οί δέκα γιγαντόσωμοι Κίτρινοι Φρουροί μπαίνουν μέσα στο δωμάτιο όρμητικά.

Ο Τάο Γκό τους κυτάζει στα μάτια και προφέρει μερικές παράξενες φράσεις στην κινέζικη γλώσσα.

Την επόμενη στιγμή, συμβαίνει κάτι άφάνταστο. Οί δέκα Κίτρινοι Φρουροί μεταβάλλονται σε δέκα άποκρουστικά ίπτάμενα τέρατα, με διαφορετική μορφή το καθένα!

— Όραία!, μουρμουρίζει ίκανοποιημένος ο Κινέζος. Κατεβήτε τώρα στον κήπο και κρυφτήτε ανάμεσα στα κλαδιά των δέντρων! Όταν σάς

διατάξω, θα έπιτεθήτε έναντιον των έχθρών μου αφήνοντας υπερρηχητικές κραυγές που ζαλίζουν και σασιίζουν! Πηγαίνετε!

Τὰ ἰπτάμενα τέρατα βγαίνουν πετώντας ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ὁ Τάο Γκὸ συγκεντρώνει τὴ σκέψη του.

Τὴν κατευθύνει στὸν Σιμουν!

«Σιμουν!, λέει ἡ πανίσυρρη σκέψη τοῦ Κινέζου. Παραδέχομαι ὅτι νικήθηκα! Πάρε τοὺς Ὑπερανθρώπους κι' ἔλα στὸ σπίτι μου! Θέλω νὰ συνθηκολογήσω! Θέλω νὰ ἀποσυρθῶ, ἀλλὰ μόνο ἂν δεχτήτε τοὺς ὅρους μου! Ἐλάτε!...»

Ὁ Σιμουν ἀκούει μέσα στὸ μυαλὸ του τὰ λόγια τοῦ Τάο Γκὸ καὶ χαμογελάει. Καταλαβαίνει ὅτι ὁ Κινέζος προσπαθεῖ νὰ τὸν παρασύρῃ σὲ μία παγίδα. Αὐτὸ ἀκριβῶς ὅμως θέλει κι' αὐτός. Μία παγίδα, μιὰ ἀφορμὴ, πού νὰ τοῦ δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐφορμώσῃ ἓνα σχέδιο πού ἔχει στὸ μυαλὸ του.

«Σύμφωνοι, Τάο Γκὸ!, ἀπαντάει μὲ τὴ σκέψη του. Σύμφωνοι! Θάρθῶ μὲ τοὺς Ὑπερανθρώπους! Σὲ προειδοποιῶ ὅμως! Ἄν δοκιμάσῃς νὰ μᾶς στήσῃς καμμιά παγίδα...»

«Δὲν πρόκειται γιὰ παγίδα!, ἀπαντάει ὁ Κινέζος. Σᾶς περιμένω!»

Τὸ κόλπο τοῦ παιδιοῦ

ΤΟ ΥΠΕΡΑΓΟΡΙ κινεῖται γοργά. Συγκεντρώνει τοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ τοὺς ἐξηγεῖ τί συνέβη. Ἐπειτα, λέει στὸν Ὑπερέλληνα:

— Ξαδερφούλη μου, κάνε ἐκεῖνο πού σοῦ εἶχα πῆ ὅταν φύγαμε ἀπὸ τὸ σπίτι. Μιὰ μεγάλη καὶ μιὰ μικρή! Ρυθμισμένες ὅπως σοῦ εἶπα! Σύμφωνοι; Πρέπει ὅμως νὰ πετάξῃς ὀλοταχῶς, ὥστε νὰ μὴν μπορέσῃ ὁ Τάο Γκὸ νὰ σὲ παρακολουθήσῃ μὲ τὴ σκέψη του!

— Πολὺ καλὰ, λέει ὁ Ὑπερέλληνας!

Καὶ ἀπογειώνεται μὲ τέτοια ταχύτητα ὥστε χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια τῶν δικῶν του, πρὶν αὐτοὶ προλάβουν νὰ ἀντιληφθοῦν τί σκόπευε νὰ κάνει!

— Ἐμπρός!, λέει ὁ Σιμουν στοὺς ἄλλους. Ἀκολουθήστε με! Σὲ λίγο θὰ δώσουμε μιὰ ἀποφασιστικὴ μάχη μὲ τὸν Τάο Γκὸ! Ἄν νικήθουμε, ἡ συμφορὰ θὰ εἶναι μεγάλη γιὰ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Ἀνθρωπότητα! Ἄν νικήσουμε, ὁ θρίαμβος τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Δικαίου θὰ εἶναι συντριπτικός! Ἐλπίζω νὰ νικήσουμε!

Πετοῦν ὅλοι πάνω ἀπὸ τὴ Νέα ὎ρκω, πρὸς τὴν ἀριστοκρατικὴ συνοικία, ὅπου

βρίσκεται τὸ σπίτι τοῦ Τάο Γκό.

— Μὴν ἀναπτύσσετε μεγάλη ταχύτητα, λέει ὁ Σιμούν. Πρέπει νὰ φτάση ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ μᾶς ὁ Ὑπερέλληνας καὶ νὰ κἀνη αὐτὸ ποῦ τοῦ εἶπα! Ἄν κινήθῃ μὲ τὴ μεγαλύτερη ταχύτητα ποῦ μπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ, ὥστε νὰ μὴν μπορέσῃ νὰ τὸν συλλάβῃ ἢ σκέψῃ τοῦ Τάο Γκό, ἢ νίκη θὰ εἶναι: μὲ τὸ μέρος μας! Ἄν ὅμως ὁ Τάο Γκό ἀντιληφθῇ τί προσπαθῶ νὰ τοῦ κἀνω, ἀντὶ νὰ πέσῃ αὐτὸς στὴν παγίδα μας θὰ πέσουμε ἐμεῖς στὴ δική του! Ἐμπρός κι' ὁ Θεὸς βοήθος!

Φτάνουν πάνω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι τοῦ Κινέζου καὶ προσγειώνονται μέσα στὸν κήπο. Ἐκεῖ, τοὺς περιμένει ὁ Τάο Γκό ὀλομόναχος, μ' ἓνα παράξενο χαμόγελο στὸ πρόσωπό του.

— Καλῶς ἤρθατε!, λέει στοὺς ἥρωές μας εἰρωνικά.

Καὶ μεταβάλλεται σέ... Σιμούν!

Τρίζοντας τὰ δόντια τοῦ ἀπὸ θυμὸ, ὁ Ὑπεράνθρωπος ὀρμαεῖ ἐναντίον του μὲ τὴ γροθιά, τοῦ ὑψωμένη. Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ χτυπήσῃ!

Ὁ Τάο Γκό — Σιμούν χάνεται καὶ ὁ Τάο Γκό ἐμφανίζεται πάλι σὲ ἀπόστασι εἴκοσι μέτρων.

Ἀπὸ τὸ στήθος του βγαίνει μιὰ διαπεραστική, ἀλλόκοτη φωνή. Ἄμέσως, μέσα ἀπὸ τὰ κλαδιά τῶν δέντρων, τὰ ἱπτάμενα τέρατα ἐφορ-

μοῦν ἐναντίον τῶν Ὑπερανθρώπων.

Ἀπὸ τὰ στόματα καὶ τὰ ράμφη τῶν τεράτων βγαίνουν κραυγές, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τις ἀκούσῃ τὸ ἀνθρώπινο αὐτί, γιατί εἶναι ὑπερβολικὰ ὑψηλές.

Ἄν ὅμως δὲν μπορῇ νὰ τις ἀκούσῃ τὸ αὐτί, ἐν τούτοις εἰσχωροῦν μέσα στὸν ἐγκέφαλο τοῦ ἀνθρώπου καὶ προκαλοῦν σοβαρές διαταραχές, ἱλιγγούς, σάστισμα καὶ — ἂν πρόκειται γιὰ κοινούς ἀνθρώπους — θάνατο!

Οἱ ἦχοι αὐτοὶ διαπερνοῦν τὸν ἀόρατο θώρακα τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ τοὺς χτυποῦν στὸν ἐγκέφαλο.

Οἱ ἦρωές μας ἀρχίζουν νὰ τρεκλίζουν καὶ νὰ παραπατοῦν, μὴ μπορώντας νὰ ἀντέξουν στὸν ἴλιγγο ποῦ τοὺς προκαλοῦν οἱ κραυγές τῶν ἱπταμένων τεράτων!

Μόνον ὁ Σιμούν καταφέρνει νὰ συγκρατῇ τὴν ψυχραιμία του καὶ τὴν ἀπόλυτη ἰσορροπία του, χάρις στὴν ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένη δύναμι τῆς θελήσεώς του.

Τὰ ματάκια του ψάχνουν γύρω μέσα στὸ δάσος. Ἐαφνικά, τὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ χαρὰ. Διακρίνει τὸν Ὑπερέλληνα νὰ προβάλλῃ πίσω ἀπὸ ἓνα βράχο.

Τὸν κυττάζει ἐρωτηματικὰ κι' ὁ Ὑπερέλληνας κουνάει τὸ κεφάλι του σὰν νὰ λήη «ἐντάξει» καὶ βεῖχνε: ἓνα βράχο, ποῦ ὑψώνεται ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Τὸ Ὑπεραγόρι γυρίζει ἀπότομα καὶ μ' ἓνα πῆδημά θρίσκειται κεντὰ στὸν Τάο Γκό πὺν γελάει πιδ πέρα σατανικά μπροστὰ στὸ θέαμα τῶν Ὑπερανθρώπων, πὺν τρε κλιζοῦν σὰν μεθυσμένοι.

Ὁ Σιμόυν καρφώνει τὰ μάτια στοῦ Κινέζου καὶ μιὰ σιωπηλή, ἀλλὰ τρομακτικὴ μονομαχία ἀρχίζει ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἀντιπάλους, τὸ παρὰ τῶν πέντε ἐτῶν κα' τὸν μάγο τῶν τρακοσιῶν ἐτῶν!

Μὰ ὑπουλη, ἀλλόκοτη μονομαχία θελήσεων.

Τὰ μάτια τοῦ Τάο Γκό, πὺν εἶναι τῶρα σίγουρος γιὰ τὴν νίκη, ἀστράφτουν διαβολικά, προσπαθώντας νὰ ὑποτάξουν τὸν Σιμόυν!

Ἡ παγίδα

Ο ΣΙΜΟΥΝ ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ. Κάνοντας τὸν τρομαγμένο, ὑποχωρεῖ μπροστὰ στὴν ἐπίθεσι τῶν φοβερῶν ματιῶν τοῦ Τάο Γκό τοῦ τρομεροῦ Κινέζου. Ὑποχωρεῖ πρὸς τὸ βῆθος τοῦ μεγάλου κήπου πρὸς τὸ βράχο πὺν λίγες στιγμὲς πρὶν, τοῦ ἔχει δεῖξει ὁ Ὑπερέλληνας.

Γρυλλίσματα θριάμβου καὶ ἄγριας χαρᾶς ξεφεύγουν τῶρα ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ Τάο Γκό. Νικάει! Νικάει! ἐπιτέλους! Ἐνῶ τὰ ἱπτάμενα τέρατά του συγκρατοῦν τοὺς ἄλλους Ὑπερανθρώπους, αὐτὸς ἀναγκάζει τὸν Σιμόυν,

τὸν μικροσκοπικὸ ἀλλὰ θανάσιμο ἀντίπαλό του νὰ ὑποχωρήσῃ!

— Εἶναι δικός μου!, γρυλλίζει. Εἶσαι δικός μου, Σιμόυν! Εἶμαι πιδ δυνατὸς ἀπὸ σένα! Πολυ πιδ δυνατὸς ἀπὸ σένα! Θὰ γονατίσῃς μπροστὰ μου! Γονάτισε!

Τὰ γόνατα τοῦ Σιμόυν λυγίζοῦν, μὰ τὸ Ὑπεραγόρι ἀνερθνῶνεται πάλι καὶ κάνει μερικὰ ἀκόμα δῆματα πίσω.

Ὁ Τάο Γκό γελάει σατανικά:

— Χά, χά, χά! Τὸ καυμένάκι μου! Νόμισες πὺν μπόρῳσες νὰ τὰ βάλῃς μὲ τὸν Τάο Γκό, τὸ πιδ δυνατὸ καὶ πιδ σοφὸ μάγο τοῦ κόσμου! Ὅχι, ἀγαπητέ μου! Εἶσαι καταδικασμένος νὰ νικηθῇς! Γονάτισε μπροστὰ μου! Γονάτισε!

Ἐχουν φτάσει τῶρα κι οἱ δυὸ στὴ βῆσι τοῦ βράχου, πὺν εἶχε δεῖξει ὁ Ὑπερέλληνας στὸν Σιμόυν.

Τὰ γόνατα τοῦ παιδιοῦ λυγίζοῦν πάλι. Λυγίζοῦν καὶ... τεντώνονται ἀπότομα!

Τὸ κορμὶ τοῦ Σιμοῦν ἀνυψώνεται σὰν βολίδα μέσα στὸν ἀέρα!

— Ἐμπρός, Ὑπερέλληνας! φωνάζει.

Ὁ Ὑπερέλληνας, πὺν στεκόταν πενήντα μέτρα πιδ πέρα κρατώντας μιὰ μικρὴ συσκευὴ στὸ χέρι πιέζει ἓνα κουμπάκι.

— Ἐντάξει, Σιμόυν!, λέει. Τὸ ποντίκι: πιάστηκε στὴ φάκα!

‘Ο Σιμούν χαμηλώνει και προσγειώνεται κοντά στον γυιό του ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Κυττάζουν κι’ οί δυο με άγωνα προς τόν Τάο Γκό.

Ξαφνικά, τὸ πρόσωπό του παραμορφώνεται ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι πόνου καὶ ὁ Κινέζος ρίχνεται πρὸς τὰ πίσω, σὰν νὰ εἶχε προσκρούσει πάνω σ’ ἓναν ἀόρατο τοῖχο!

‘Ο Τάο Γκό, τρέμοντας ἀπὸ λύσσα, θυμὸ καὶ ἀπορία, κάνει πάλι ἓνα - δύο βήματα μπροστὰ μετὰ τὰ χέρια ἀπλωμένα. Σταματάει. Τὰ χέρια του συναντοῦν ἓνα ἀόρατο ἐμπόδιο ἓνα εἶδος ἀόρατου τοῖχου!

Καταλαβαίνει ὅτι ἔπεσε σὲ μιὰ παγίδα τοῦ μικροῦ Σιμούν, τοῦ πεντάχρονου ἀντιπάλου του, τοῦ παιδιοῦ μετὰ τις θαυμαστὲς ἱκανότητες!

Οἱ ἄλλοι ‘Υπεράνθρωποι προσγειώνονται τώρα κι’ αὐτοὶ κοντὰ στὸν Σιμούν. Μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ πιστολιοῦ τοῦ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ἔχουν τρέψει σὲ φυγὴ τὰ ἱπτάμενα τέρατα τοῦ Κινέζου.

— Τί σημαίνει αὐτό; ρωτάει ὁ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο.

— Εἶναι κλεισμένοι μέσα σ’ ἓνα ἀόρατο θόλο!, ἀπαντᾷ ὁ Σιμούν. Τοῦ στήσαμε παγίδα! ‘Ο ‘Υπερέλληνας τοποθέτησε μιὰ συσκευή ἀόρατου θόλου κοντὰ στὸ βράχο κι’ ἐγὼ παρέσυρα ἐκεῖ τὸν Τάο Γκό ὑποκρινόμενος τὸν νικημένο. “Ἐπειτα ἀπογειώ-

θηκα, ἐνῶ ὁ ‘Υπερέλληνας ἔβαζε σὲ λειτουργία ἀπὸ μακριὰ τὴ συσκευή! “Ἐτσι, ὁ Τάο Γκό βρέθηκε φυλακισμένος!

‘Ο “Ἐλληνας μορφάζει δύσπιστα.

— Μά... δὲν ἔχει παρὰ νὰ καταστρέψῃ τὴ συσκευή γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ!, λέει.

‘Ο Σιμούν χαμογελάει.

— Δὲν μπορεῖ νὰ τὴν καταστρέψῃ γιατί ἔχω βάλει μέσα στὴ συσκευή τοῦ ἀόρατου θόλου μιὰ ἄλλη μικρότερη, ποὺ περιβάλλει τὴν πρώτη μ’ ἓνα μικρὸ ἀόρατο θόλο προστατεύοντάς τὴν! “Ἐτσι, ὁ Τάο Γκό δὲν μπορεῖ νὰ ἐλευθερωθῇ καταστρέφοντας τὴ συσκευή!

— Ποιὸς μίλησε γιὰ τὸν Τάο Γκό; λέει πίσω του μιὰ φωνή. Ποιὸς μίλησε γιὰ μένα; ‘Ο Τάο Γκό εἶμαι ἐγώ! Εἶμα: ὁ Τάο Γκό ὁ... μυτερός!

Εἶναι ὁ Κοντοστούπης, ποὺ ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὴ λιποθυμία του καὶ ποὺ εἶναι τώρα γεμάτος... παλληκαριά!

Σαλεύει τὴ γροθιά του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τάο Γκό καὶ γρυλλίζει:

— “Ἐβγα ἔξω ἂν σοῦ διαστάει, παλιοκινέζο! “Ἐβγα ντέ!

Τότε συμβαίνει κάτι ποὺ κάνει τὸν Κοντοστούπη νὰ χλωμάσῃ σὰν νεκρὸς καὶ νὰ τρεμουλιάσῃ σὰν ξερόφυλλο.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΙΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΤΕΥΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 12ος — Άριθ. τεύχους 90 — Δρχ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Δ'ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρο. Πλαστήρα
21 Ν. Σμύρνη Οικονομικός Δ'ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός
38, Προϊστ. τυπ.: Α. Χατζηβασίλειου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία ..... δρχ. 100	Έτησία ..... Δολλάρια 4
Έξάμηνος ..... » 55	Έξάμηνος ..... » 2

Στό τεύχος 91, πού κυκλοφορεί
τήν έρχόμενη έβδομάδα μέ τον τίτλο:

ΒΟΗΘΕΙΑ, ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΕ!

συνεχίζεται ή άδυσώπητη και συγκλονιστική πάλη ανάμεσα στις Δυνάμεις τού Καλού και τού Κακού, ανάμεσα στον Σίμουν και στον Τάο Γκό!

ΒΟΗΘΕΙΑ, ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΕ!

Στό τεύχος αυτό θα μάθετε τί ήταν εκείνο, πού έκανε
ξαφνικά τον Κοντοστούπη νά χλωμιάση σαν νεκρός!

ΟΤΑΝ Ο ΤΕΜΟΥΤΣΙΝ ΕΓΙΝΕ 13 ΕΤΩΝ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΠΕΘΑΝΕ.....

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΜΑΣ ΠΕΘΑΝΕ! ΤΩΡΑ Ο ΠΡΙΓΗΝΑΣ ΤΕΜΟΥΤΣΙΝ ΕΓΙΝΕ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ ΠΟΥ ΚΥΒΕΡΝΟΥΣΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ!

ΜΑ ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΝΑ ΤΟΝ ΔΕΧΤΟΥΝ ΚΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΣΑΝ ΤΟΝ ΤΕΜΟΥΤΣΙΝ! ΑΥΤΟΣ ΟΜΩΣ ΠΑΤΡΩΘΗΣΕ ΝΑ ΔΡΑΣΤΕΥΣΗ!

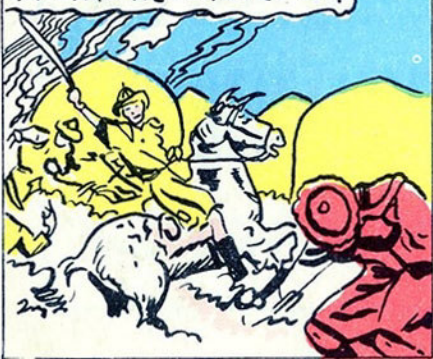

ΚΑΤΑ ΚΕΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΗΓΕ! ΘΑ ΤΟΝ ΒΡΟΥΜΕ!

ΤΥΦΛΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ!... ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΕΤΕ ΧΙΛΙΕΣ ΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΜΟΥ ΚΑΚΑΤΕ!

ΣΕ ΛΙΓΟ ΤΟ ΘΑΡΡΑΛΕΟ ΠΑΙΔΙ ΕΠΑΙΡΝΕ ΤΗΝ ΕΚΔΙΔΗΞΗ ΤΟΥ!... ΣΕ ΚΑΘΕ ΝΙΚΗ ΤΟΥ, ΝΕΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΕΤΡΕΧΑΝ ΝΑ ΤΕΘΩΜΗ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΙΔΑΤΑΓΕΣ ΤΟΥ!

ΤΕΛΟΣ ΤΟ 1200, ΟΛΕΣ ΟΙ ΦΥΛΕΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΤΙΚΗΣ ΕΡΗΜΟΥ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΘΗΚΑΝ ΝΑ ΞΑΦΑΛΛΑΝ ΕΝΑ ΧΡΥΣΟ ΑΔΑΜΑΝΤΟΚΟΛΛΗΤΟ ΜΑΝΔΥΑ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΤΟΥ ΤΕΜΟΥΤΣΙΝ....

ΖΗΤΩ Ο ΤΕΜΟΥΤΣΙ Ο ΤΣΕΓΚΙΣ ΧΑΝ, Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡ ΤΩΝ ΑΥΤΟΒΡΑΤΟΡΩΝ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ